

[Rahbæk Møller]

Forslag til lov om ændring af lov om skattemyndighedernes organisation og om klageadgang m.m. (skattestyrelsesloven). (Ændring af reglerne for beskikkelse af medlemmer af skatteråd og amtsligningsråd).

(Lovforslag nr. L 49).

Jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, og anbefaler det til tingets velvillige behandling.

Taanquist (S):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om børnetandpleje.

(Lovforslag nr. L 51).

Idet jeg henviser til lovforslagets tekst og bemærkningerne hertil, håber jeg på en velvillig behandling af forslaget.

Sven Skovmand (RV):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af en EF-kommission om EF og Danmark.

(Beslutningsforslag nr. B 34).

Jeg henviser til beslutningsforslaget og de ledsagende bemærkninger.

Alice Faber (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af sexologiske behandlingscentre.

(Beslutningsforslag nr. B 35).

Jeg skal i øvrigt henvise til beslutningsforslagets tekst og de bemærkninger, der ledsager det.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 10:

Forespørgsel til udenrigsministeren [om sultsituationen i Afrika].

Af Gade (SF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 31/10 84).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 168

1) Til *socialministeren* af:

Erik B. Smith (S):

»Kan ministeren oplyse, hvor mange personer der ikke vil være berettigede til at modtage bistandshjælp, efter at de har mistet retten til dagpenge ved gennemførelse af det uddannelsesstilbud, der skal træde i stedet for 2. jobtilbud?«

Skriftlig begrundelse

I regeringspartierne aftale med det radikale venstre er ikke anført de udgifter, kommuner og stat må pådrage sig til hjælp til forsørgelse af de personer, der mister retten til dagpenge.

For at vurdere de økonomiske konsekvenser er det nødvendigt at vide, hvor mange regeringen regner med ikke er berettigede til at modtage bistandshjælp som følge af en ægtefælles indtægt og/eller formue samt den pågældendes egen formue.

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Spørgeren vil meget gerne have mit bud på, hvor mange personer der ikke vil være berettigede til hjælp efter bistandsloven, når de mister retten til arbejdsløshedsdagpenge efter gennemførelse af det uddannelsesstilbud, der skal træde i stedet for 2. jobtilbud.

Det siger jo sig selv, at det er en overordentlig vanskelig opgave at besvare det spørgsmål, al den stund forhandlingerne mellem regeringen og det radikale venstre om det forlig, som spørgeren refererer til, ikke er afsluttet.

Det fremhæves i begrundelsen for spørgsmålet, at det for at vurdere de økonomiske konsekvenser for stat og kommune af den ændrede jobtilbudsordning er nødvendigt at vide, hvor mange personer der ikke er berettigede til hjælp efter bistandsloven.

[Socialministeren]

Det kan jeg ikke være uenig i, og derfor vil der, så snart ordningen er endeligt fastlagt, være mulighed for at vurdere konsekvenserne på det sociale område.

Erik B. Smith (S):

Nu er det efterhånden gået op for hele den danske befolkning, at den aftale, regeringspartierne har indgået med det radikale venstre, unægtelig har temmelig mange uklare punkter, derunder hvilke økonomiske konsekvenser aftalen indebærer. Men når man spørger om, hvor mange personer der ikke vil være berettigede til at modtage hjælp efter bistandsloven, er det blot en faktisk oplysning, som intet har at gøre med, hvad man måtte aftale med det radikale venstre. Jeg har således f.eks. ikke spurgt ministeren om, på hvilken måde man forestiller sig at bistandsloven skal ændres – således som det har været sagt offentligt af det radikale venstre – som følge af, at en stor gruppe personer ikke vil være berettiget til at modtage bistandshjælp.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om ikke den personkreds er så tilstrækkelig veldefineret, at det er muligt blot inden for 10.000–15.000 personer at angive, hvor mange der ikke vil være berettigede til at modtage bistandshjælp.

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Jeg må henvise til det, jeg sagde i min første besvarelse: at der pågår nogle forhandlinger som opfølgning mellem regeringen og det radikale venstre om den nærmere udformning af det forlig, der er indgået.

Erik B. Smith (S):

Jeg vil gerne spørge socialministeren, om man forhandler med det radikale venstre om, hvor mange personer der ikke vil være berettigede til at modtage hjælp efter bistandsloven, når dagpengereetten ophører.

Ole Espersen (S):

Hvis man ikke kan svare på det spørgsmål, der er stillet, og det skulle man kunne, således som hr. Erik B. Smith lige sagde, må det vel skyldes, at de forhandlinger, der pågår, drejer sig om en ændring af forliget. Det vil være interessant at få bekræftet eller afkræftet, om det er rigtigt.

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Der forhandles ikke ændringer af det indgåede forlig.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 207

2) Til *socialministeren* af:

Lenger (VS):

»Vil ministeren oplyse, hvilken forskel det gør for beregningen af dagpengefradraget for en person, der arbejder 24 timer ad gangen, om de 24 timers arbejde er placeret på den ene eller den anden måde?«

Skriftlig begrundelse

Ministeren har i besvarelse af socialudvalgets spørgsmål (alm. del) nr. 19 af 31. oktober 1984 redegjort for, at dagpengefradraget efter lov om begrænsning af løn under sygdom højst kan udgøre lønnen for 8 timer, mens en tilsvarende begrænsning ikke gælder for dagpengefradraget efter dagpengeloven.

På grundlag heraf erkender ministeren, at en person med få arbejdsdage, der hver er af betydelig længde, risikerer dagpengefradrag for mere end 8 timer, og ministeren overvejer – til spørgerens tilfredshed – en begrænsning i dagpengefradraget i forbindelse med en kommende lovrevision. Men ministeren skriver også: »Det fremgår ikke af det anførte eksempel, hvorledes de 24 timers arbejde er placeret, hvilket vil være afgørende for omfanget af dagpengefradraget.«

Spørgeren ønsker herefter oplyst, hvilken betydning placeringen af de 24 timers arbejde har, idet Århus kommune beregner dagpengefradrag for den første hele arbejdsdag, uanset om denne er på 2 timer eller på 24 timer, og uanset hvorledes arbejdstiden er placeret. Sagt på en anden måde: hvordan kunne de 24 timers sammenhængende arbejde placeres, så de ikke alle skulle fradrages?

Lenger (VS):

De mennesker, der får løn under sygdom, kan på grundlag af karensdagen maksimalt blive trukket for 8 timer. De mennesker, der får dagpenge under sygdom, kan derimod i princippet blive trukket ubegrænset for den første sygedag.

[Lenger]

Den første fortolkning af denne mangel i dagpengeloven, der kom for et par år siden, gik ud på, at man aldrig kunne blive trukket for mere end det første kalenderdøgn. Den anden fortolkning, der kom, gik ud på, at man aldrig kunne blive trukket for mere end 24 timer. Socialudvalget har spurgt ministeren, om hun kan bekræfte det, jeg netop her har kaldt for den anden fortolkning. Hertil svarer hun, at det kan hun ikke, fordi det ikke fremgår af det anførte eksempel, hvordan de 24 timers arbejde er placeret.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at vide, hvordan man kan placere 24 timers arbejde i træk, uden at det nødvendigvis betyder, at man bliver trukket for 24 timer i tilfælde af en karensdag, når man er berettiget til dagpenge efter dagpengeloven.

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Spørgeren henviser til et enkelt afsnit i en tidligere besvarelse til socialudvalget. Det afsnit, som spørgeren henviser til, kan med god ret forstås således, som spørgeren har gjort det, og det pågældende afsnit kunne være formuleret anderledes eller eventuelt udeladt.

Derfor synes jeg, at jeg kort vil redegøre for disse regler på dagpengeområdet. Herefter kan en lønmodtager med atypisk ugentlig arbejdstid få et dagpengefradrag for første fraværsdag, der kan være på mere end 8 timer. Efter lønbegrænsningslovens bestemmelser vil en arbejdsperiode, der påbegyndes i et kalenderdøgn og afsluttes i det næste kalenderdøgn, blive betragtet som en periode. Spørgeren præciserer så, at der her er tale om en helt sammenhængende arbejdsperiode på 24 timer. Her må jeg bekræfte, at der i så fald vil blive tale om et dagpengefravær for første fraværsdag på 24 timer.

Jeg tror, at spørgeren vil give mig ret i, at det er helt unormalt, at der skulle være tale om arbejdsperioder af en sådan længde, men jeg er, som jeg har sagt tidligere fra folketingets talerstol, opmærksom på, at reglerne om dagpengefradrag for første fraværsdag giver særlige problemer for en begrænset persongruppe. Jeg er netop ved at undersøge, hvor stort dette problem er i praksis.

Lenger (VS):

Jeg vil gerne sige tak for svaret. Når ministeren siger, at det pågældende afsnit kunne være udeladt, vil jeg nok også sige, at det burde vist have været udeladt, ikke mindst i betragtning af, hvad ministeren siger nu.

Jeg vil gerne præcisere, at det problem, jeg rejser her, berører en del mennesker, der er beskæftiget inden for sundhedssektoren. Jeg har nævnt eksempler på folk, der har vagter på op til 24 timer, men det er jo ikke unormalt, at man inden for sundhedssektoren har 9, 10, 11 timers vagter, som arbejdet nu er organiseret. Derfor kan ministeren måske nok sige, at de 24 timer er unormalt, men det er ikke unormalt, at man kommer ud for, at man kan trækkes for mere end 8 timer, når man er berettiget til at få dagpenge udbetalt – i modsætning til, hvad der gælder i lov om begrænsning af løn under sygdom.

Nu har ministeren i dag og i svaret til socialudvalget ligesom ministerens forgænger sagt flere gange, at der overvejes en ændring af dagpengeloven, og at dette problem muligvis vil blive løst. Det får mig til at spørge, hvornår den ændring af dagpengeloven kan ventes, og det får mig også til at spørge, om det egentlig er nødvendigt at undersøge, hvor mange der er omfattet af denne urimelige regel. Er det ikke så urimeligt, at bare nogle få er omfattet af den, at det må være tilstrækkeligt til, at man ændrer og præciserer i dagpengeloven, at det trods alt ikke er meningen med den karensdag, som man har indført?

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Jeg synes nok, at man må have lov til nærmere at undersøge problemets omfang, og hvorledes det fungerer, men hr. Lenger har da ret i, at der er grund til at reagere hurtigt på det. Jeg har også tidligere sagt, at der i forbindelse med en revision af den pågældende lov kan være brug for en ændring på dette område.

Lenger (VS):

Det er jeg selvfølgelig glad for, men jeg er ude efter at få ministerens udtalelse om, hvorvidt denne regel egentlig ikke er så urimelig for dem, der bliver ramt af den, at den, selv om der ikke var andet at ændre i dagpengeloven, skulle ændres for at hindre, at nogen kommer til at betale for en karens-

[Lenger]

dag ud over 8 timer. Jeg ved ikke, hvad det er, den nuværende og den tidligere socialminister har planer om at ændre i dagpengeloven, men i de hidtidige svar er der svaret sådan, at når der nu alligevel skal ændres, vil man også ændre på dette. Synes ministeren ikke, at det, der foregår, er så urimeligt over for disse mennesker, at man burde ændre dagpengeloven på dette punkt, uanset om der var andre ændringer undervejs?

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Jeg mener egentlig ikke, at jeg kan svare hr. Lenger mere positivt, end jeg har gjort i mine to tidligere indlæg.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 190

3) Til *landbrugsministeren* af:

Skrumsager Skau (V):

»Hvad agter ministeren at gøre for at sikre, at der i fremtiden finder en større produktion sted i EF-landene, herunder i Danmark, af udsædsfrø til foderraps, ærter og hestebønner?«

Skriftlig begrundelse

I EF gives der intet tilskud til udligning af prisniveauforskellen for udsædsfrø af foderraps, ærter og hestebønner mellem EF og f.eks. Østlandene. Det har medført, at 4.000 ha udsædsfrø nu dyrkes i Østlande i stedet for i EF, herunder Danmark, som både har gode klimabetingelser og dygtige avlere.

Skrumsager Skau (V):

Jeg vil gerne begrunde det med, at man i EF ikke giver tilskud til udligning af prisniveauforskellen mellem udsædsfrø af foderraps, ærter og hestebønner mellem EF og f.eks. Østlande. Det har efterhånden medført, at større og større udsædsarealer bliver dyrket i lande uden for EF, herunder især Østlande. Vi mener jo, at vi i Danmark og også i EF har nogle dygtige avlere, og at vi har nogle gode klimabetingelser, så vi sagtens kan gøre det inden for EF.

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

Jeg kan sige – hvad spørgeren også er klar over – at der for tiden ikke ydes støtte til udsædsfrø af foderraps, ærter og hestebønner. De var imidlertid på listen, men ved de sidste prisforhandlinger blev de taget ud. Jeg er vidende om, at Kommissionen i øjeblikket som oplæg til de kommende prisforhandlinger er parat til at overveje at tage dem ind igen. Jeg er enig med spørgeren i, at det vil være i dansk interesse, at vi påvirker Kommissionen således, at disse tilskud til udsædsfrø igen kommer ind. Det er da rigtigt, at der ingen grund er til at importere udsæd fra Østlandene, når vi kan dyrke den selv. Det er blot et spørgsmål om, at balancen i priserne er i orden; så jeg håber, at vi kan påvirke Kommissionen, så disse ting kan ordnes næste gang.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 177

4) Til *justitsministeren* af:

Ole Espersen (S):

»Med hvilken begrundelse har ministeren besluttet at udvide straffelovrådet med henblik på udpegning af politimester Jørgen Langkilde som et ekstra medlem?«

Skriftlig begrundelse

Straffelovrådet har hidtil bestået af en juridisk professor som formand, en repræsentant for Advokatrådet, en repræsentant for domstolene, en repræsentant for kriminalforsorgen, en repræsentant for anklagemyndigheden og dermed for politiet samt en repræsentant for justitsministeriet.

Politimesterforeningen har ved gentagne lejligheder søgt at formå tidligere justitsministre til at lade Politimesterforeningen være repræsenteret ved dens formand. Disse henvendelser er hidtil blevet afvist ud fra den betragtning, at det ville give rådets sammensætning en skævhed. Dette skyldes blandt andet, at rigsadvokaten, der repræsenterer anklagemyndigheden, dermed også repræsenterer politiet i dets funktion som anklagemyndighed. Det er denne funktion, der må være afgørende for politiets interesse i straffelovrådets arbejde.

Imidlertid har justitsministeren nu udpeget politimester Jørgen Langkilde som medlem

[Ole Espersen]

af rådet. Så vidt det er spørgeren bekendt, har man ikke søgt at opveje den derved forøgede repræsentation af specielt politimæssige interesser.

Folketinget må lægge afgørende vægt på, at straffelovrådet fungerer som et sagkyndigt organ. Det bør ikke repræsentere hverken fagpolitiske eller rent politiske interesser. Straffelovrådet har været et højt agtet led i forberedelsen til ændring og reform af straffelovgivningen. Det må befrygtes, at dets nuværende skævhed vil mindske dets autoritet, og at folketinget derfor vil blive dårligere stillet, når det drejer sig om at kunne støtte sig til en virkelig sagkyndig behandling af de problemer, som typisk forelægges straffelovrådet.

Spørgeren ønsker derfor oplyst, hvilke mangler det hidtidige råd i justitsministerens øjne har været behæftet med, siden en udvidelse med en repræsentant for Politimesterforeningen, der jo på anden måde i høj grad har formået at give udtryk for kriminalpolitiske synspunkter, er blevet anset for nødvendigt.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det er rigtigt, at Politimesterforeningens formand den 12. januar 1984 blev medlem af straffelovrådet. Det er altså et stykke tid siden, han er blevet det, og jeg er måske lidt forundret over, at spørgsmålet så fremkommer nu, men jeg vil gerne sige, at jeg synes, at straffelovrådet dermed har fået en god og alsidig sammensætning. Straffelovrådet har efter sit kommissorium til opgave efter justitsministeriets anmodning at afgive indstilling om strafferetlige lovgivningsspørgsmål og principielle spørgsmål vedrørende fastsættelsen af administrative bestemmelser af strafferetlig karakter og den praktiske gennemførelse af kriminalpolitiske foranstaltninger.

Ikke mindst ved løsningen af denne opgave, altså at rådgive om den praktiske gennemførelse af kriminalpolitiske foranstaltninger, er det min bestemte opfattelse, at en repræsentant for politiet vil kunne give værdifulde oplysninger, bl.a. med hensyn til de praktiske forudsætninger og muligheder for at gennemføre påtænkte reformer. Dette må navnlig ses i lyset af, at vi her i folketinget netop har henlagt så store opgaver inden for strafferetsplejen til de lokale politimestre.

Hr. Ole Espersen anfører i sin begrundelse for spørgsmålet, at straffelovrådet fungerer som et sagkyndigt organ. Deri er jeg ganske enig, og efter min opfattelse er det også et meget, meget kompetent organ. Men jeg forstår slet ikke tilføjelsen, som hr. Ole Espersen kommer med, om de rent politiske interesser. Hvis hr. Ole Espersen dermed mener, at jeg inden udnævnelsen af medlemmer til straffelovrådet eller andre sagkyndige organer skal undersøge og klarlægge medlemmets politiske tilhørsforhold, kan jeg kun sige: det vil jeg ikke.

Ole Espersen (S):

Når spørgsmålet kommer nu og ikke tidligere, har det den naturlige forklaring, at jeg ville vente og se tiden an, hvorvidt den frygt, jeg kunne nære for, at den ændrede sammensætning ville få en politisk implikation, var berettiget eller ej. Det viste sig, at det var den, for man kunne læse i Politiken den 19. oktober i år, at det nyudnævnte medlem af straffelovrådet i anledning af diskussionen om prøveløsladelse og af reaktioner fra folketingsmedlemmer udtalte:

»Hvad nytter det, at politikere som Erik B. Smith og Bernhard Baunsgaard afviser justitsministerens tanker? Det har de ikke en snus forstand på.«

Det er klart, at jeg har sikret mig, at citatet svarer til det, der er blevet sagt til journalisten. Det forekommer mig, at vi herved har fået et usagligt element ind i straffelovrådet, hvilket kan vanskeliggøre straffelovrådets meget vigtige arbejde.

Jeg forstår, at ministeren nu mener, at rådet har fået en alsidig sammensætning. Heri er jeg uenig. Vi har hidtil haft en repræsentant for forsvarssiden, udpeget af Advokatrådet; vi har haft rigsadvokaten som repræsenterende anklagesiden. Jeg mener ikke, at specielt politiet har den vigtige funktion, der så skulle have betydet, at rådet ikke tidligere har været alsidigt sammensat.

Jeg vil gerne spørge, hvorvidt ministeren vil overveje at ændre sammensætningen, således at den balance, jeg og tidligere ministre har ment var til stede, vender tilbage på ny. Her tænker jeg på, at noget af det vigtigste inden for kriminalpolitikken må være det forebyggende arbejde. Her spiller politiet også en væsentlig rolle, men da bestemt ikke

[Ole Espersen]

den eneste rolle. Det SSP-samarbejde, vi har inden for det forebyggende, er netop præget af, at også andre grupper bør være med. Man kunne forestille sig en repræsentation f.eks. af det kriminalpræventive råd. Vil ministeren overveje det?

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne følge spørgsmålet op med et par indledende bemærkninger. For det første, at det nye medlems udtalelser til Politiken om, at et par folketingsmedlemmer ikke har en snus forstand på, hvad de udtaler sig om, ikke, som hr. Ole Espersen siger, ikke er dementeret. De er i hvert fald dementeret over for mig personlig. Ordene er ikke faldet sådan. Jeg synes, det er rimeligt, at jeg lige gør opmærksom på det.

For det andet vil jeg gerne sige, at jeg finder det helt korrekt, når justitsministeren afviser at undersøge den politiske indstilling hos de medlemmer, som man af andre grunde finder nyttige i et sådant udvalg. Det er en klar og god indstilling, som jeg støtter.

Jeg vil gerne spørge, om ministeren ikke er bange for, at balancen i udvalget ligesom tipper, når der kommer to repræsentanter for politiet, dvs. to repræsentanter for anklagemyndigheden?

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Hvad der er sagt til en avis eller ikke sagt, skal jeg ikke komme ind på; vi har ytringsfrihed for offentligt ansatte. Det er kun andre steder, man begrænser folks ytringsfrihed, hvilket vi somme tider hører om. Jeg mener, at folk har lov til at ytre sig, som de vil; så kan man være uenig eller enig.

Med hensyn til spørgsmålet om sammensætningen vil jeg gøre opmærksom på, at straffelovrådet nu har en sådan sammensætning, at det består af en juridisk professor som formand, rigsadvokaten, præsidenten for østre landsret, en forsvarsadvokat og repræsentanter for henholdsvis kriminalforsorgen, politimestrene og justitsministeriet. Det forekommer mig at være en god og alsidig sammensætning.

Jeg synes, at det ville være en mangel, hvis politiet, der ganske naturligt må have meget at gøre med kriminalpolitikken i praksis, slet ikke var repræsenteret. Hr. Ole Espersen ved meget vel, at henvendelsen om repræsentati-

on tidligere er kommet fra – så vidt jeg ved – alle politioorganisationer, og det er da også naturligt, at de får lejlighed til at udtale sig om dette spørgsmål.

Til hr. Bernhard Baunsgaard vil jeg sige, at jeg ikke tror, at der er noget, der kæntrer. Det har vi bestemt heller ikke bevis for, for der er mig bekendt ikke kommet nogen udtalelser fra straffelovrådet, efter at Politimesterforeningens formand er blevet medlem. Lad os nu se, hvad der kommer derfra.

Ole Espersen (S):

Jeg er naturligvis helt enig i, at der ikke fra ministerens side skal foretages nogen form for politisk udvælgelse. Jeg er kun bange for – og jeg mener, at jeg har fået min nervøsitet bekræftet – at den funktion, der udøves af rådet, kan bruges politisk, og jeg synes, den er blevet brugt politisk i den diskussion, der har været i Politiken.

Jeg er også ganske enig med ministeren i, at både medlemmer af straffelovrådet og organisationsformænd – og hr. Langkilde er begge dele – skal have fuld ytringsfrihed. Deri kan ministeren regne med min fulde støtte.

Men jeg fik ikke svar på mit spørgsmål om, hvorvidt man fra ministeriets side finder, at det kriminalitetsforebyggende arbejde især i de senere år har taget et sådant opsving og er blevet anerkendt som så væsentligt, at det også burde finde udtryk i repræsentationen i straffelovrådet. Politiets interesser har, som ministeren vist også bekræftede det, i høj grad kunnet finde frem til folketinget. Men hvis man på trods af det udvider med en politimæssig repræsentation, ville det forekomme mig særdeles tilfredsstillende, hvis det kriminalpræventive råd også blev direkte repræsenteret. Det behøver ikke være ved hjælp af nogen specielt sagkyndig, men på baggrund af den erfaring, rådet efterhånden har. Det mangler jeg et svar på.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er en fortsættelse af dette spørgsmål. Jeg kan godt se, at der er mange myndigheder, der er repræsenteret, men det drejer sig også om den ganske almindelige borger. Jeg vil spørge justitsministeren, om han ikke i anledning af nyudpegningen af politimesteren vil overveje at styrke muligheden for, at

[Bernhard Baunsgaard]

den almindelige borgers interesser på en eller anden måde styrkes i straffelovrådet.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg troede for så vidt, at jeg havde svaret hr. Ole Espersen ved at fortælle, hvem der er medlemmer af rådet. Iblandt disse er jo præsidenten for østre landsret, der er formand for det kriminalpræventive råd, så vi er altså i dag helt igennem dækket ind på det område, der anføres fra hr. Ole Espersens side.

Jeg kan da godt forstå synspunktet, som hr. Bernhard Baunsgaard har om at finde nogle, skal vi sige læge mennesker til at sidde sammen med juristerne. Nu er det jo et arbejde af en særlig karakter. Det gælder både straffelovrådet, strafferetsplejeudvalget og retsplejerådet. Det er et forberedende arbejde, der forudsætter bestemte kvalifikationer. Jeg skal selvfølgelig gerne ved lejlighed drøfte det af hr. Bernhard Baunsgaard rejste spørgsmål med formanden, professor Waaben, men jeg har ingen planer om at ændre det, for jeg tror, at inddragelsen af det, hr. Bernhard Baunsgaard kalder almindelige borgere, må ske på anden måde.

I den forbindelse vil jeg gerne sige, at den konference om straffelovgivning, som jeg har omtalt nogle gange, er vi ved at forberede til afholdelse engang i begyndelsen af januar måned. På den skulle man frit kunne drøfte, i hvilken retning man vil gå med straffelovgivning. Hvis hr. Bernhard Baunsgaard eller andre har gode ideer med hensyn til sammensætningen af den konference, hører jeg meget gerne om det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 199

5) Til *ministeren for skatter og afgifter* af:

Stavad (S):

»Frygter ministeren ikke, at advokat Robert Koch-Nielsens medlemskab af skattelovrådet – udpeget af ministeren – kan virke undergravende på befolkningens retsbevidsthed i forhold til skattelovgivning?«

Skriftlig begrundelse

Advokat Robert Koch-Nielsen er en af de mest aktive skatterådgivere, når det drejer sig om at frembringe skattearrangementer, som

nedbringer høje indkomsters skattebetaling. Efter oplysninger i dagspressen har denne skatterådgivning ikke været af samfundsnyttig karakter, men tværtimod alene bevirket, at advokaten selv har kunnet tjene millionbeløb på mindre indkomsters bekostning.

Robert Koch-Nielsens opgave som rådgiver for skatteministeren kan betyde, at han herigennem kommer i besiddelse af oplysninger, som kan bruges til at fortsætte skattearrangementerne. Det må skabe mistillid til skattesystemet.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

På baggrund af indstillingen i betænkning nr. 945 fra 1982 besluttede jeg i 1982 at nedsætte et permanent sagkyndigt udvalg på skatteområdet, altså et skattelovråd. Dette udvalg fik til opgave at undersøge afgrænsede skatteretlige områder og afgive udtalelser om, hvilke ændringer i regler eller praksis der eventuelt kan foretages med henblik på at gøre skattesystemet mere forståeligt, mere sammenhængende eller mere tidssvarende. Medlemmerne af skattelovrådet er udpeget ud fra den enkeltes skattemæssige ekspertise, og det gælder såvel den teoretiske som den praktiske ekspertise. Det er således ikke forskellige interessegrupper, der er repræsenteret i rådet. Det fremgår da også af rådets kommissorium, at det søges friholdt for mere politisk prægede overvejelser og derfor kun i meget begrænset omfang inddrages i egentligt lovforberedende arbejde. Skattelovrådet beskæftiger sig således hovedsagelig med analyser af skatteteoretiske emner, og rådet har da også i den forløbne tid gjort et fortrinligt, objektivt, flittigt og højt kvalificeret arbejde. Dette gælder alle medlemmer af rådet, hvis indsats jeg kun har grund til at være taknemlig for og tilfreds med. Karakteren af disse opgaver giver ikke det ringeste grundlag for at tro, at medlemmer skulle komme i besiddelse af oplysninger, som kan misbruges.

Advokat Robert Koch-Nielsen blev i øvrigt beskikket som medlem af skattelovrådet for en 2-årig periode til udgangen af 1984. Jeg kan oplyse, at Robert Koch-Nielsen allerede for nogen tid siden i forbindelse med overtagelse af en meget arbejdskrævende advokatopgave meddelte, at han ikke ønsker at blive genbeskikket efter periodens udløb.

Stavad (S):

Jeg vil godt takke skatteministeren for svaret. Det er jo en meget heldig måde, dette problem løses på, når Robert Koch-Nielsen har haft så meget selverkendelse, at han ikke ønsker at fortsætte i skattelovrådet. Jeg kan ikke forestille mig andet, end at ministeren må føle det som en belastning, at han har udpeget en person, som i offentligheden er kendt for at gå foran vedrørende forskellige skattearrangementer, hvor en lang række skattelove kombineres. Jeg håber, at ministeren har været medvirkende til, at Robert Koch-Nielsen har sagt nej til at lade sig genbeskikke. Det er tilfredsstillende, at ministeren har givet dette svar, og jeg håber, at sagen dermed har fundet sin løsning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 205**6) Til ministeren for offentlige arbejder af:****Jens Otto Madsen (VS):**

»Hvad er baggrunden for, at ministeren har beordret DSB til at bryde en indgået aftale med Birkerød Kunstforening om at måtte udsmykke en ca. 30 m² stor grå betonmur på Birkerød station med et maleri af Jens Jørgen Thorsen endnu før maleriets afslutning?«

Skriftlig begrundelse

Som led i en kulturoffensiv i Birkerød har formanden for Birkerød Kunstforening, Bodil Olesen, indgået en aftale med DSB om at måtte udnytte en ca. 30 m² stor grå betonmur på Birkerød station til et maleri udført af kunstneren Jens Jørgen Thorsen.

Maleriet, der forestiller en potent Kristusfigur, påbegyndtes den 19. oktober, men er nu, endnu før det er færdiggjort, blevet fjernet/destrueret på foranledning af ministeren. Det er en krænkelte af den kunstneriske ytringsfrihed og udtryk for ministercensur. Spørgeren finder ministerens handlemåde helt uacceptabel og ønsker en redegørelse for ministerindgrebet.

Jens Otto Madsen (VS):

Jesu kønsliv eller måske snarere mangelen på det, eller hvordan Jesus rent fysiologisk

var udrustet på det område, interesserer os ikke i VS. Det er en afsporing af debatten at komme ind på blasfemidiskussionen; alle disse spørgsmål overlader vi trygt til folks sprudlende fantasi. Det, der ligger os på sinde, er – ligesom den politiske ytringsfrihed, det være sig Hans Hetlers eller Viljo Sigurds-sons – den kunstneriske ytringsfrihed, og her har ministeren for offentlige arbejder foretaget et groft indgreb i en aftale mellem DSB og Birkerød Kunstforening, en folkelig organisation, om at måtte lade Jens Jørgen Thorsen udsmykke en af de grå, kedelige perronvægge på Birkerød station, og det er endda sådan, at ministeren griber ind, før kunstværket er færdigt, hvilket er en skærpende omstændighed, fordi man så selvfølgelig ikke kan foretage en helhedsvurdering.

Jeg vil godt spørge ministeren, hvorfor han har haft sådan et hastværk med at lade statsmagten gribe ind i denne sag.

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Hr. Jens Otto Madsen postulerer i sit spørgsmål, at DSB har brudt en indgået aftale, men det har han intet belæg for. Jeg har ikke tid til i løbet af de to minutters taletid, jeg har, at redegøre for aftalen, men hvis jeg får en skriftlig anmodning derom, skal jeg fremsende en fotokopi af aftalen, så hr. Jens Otto Madsen som enhver anden kan se, at aftalen til punkt og prikke er overholdt fra DSBs side.

I sin begrundelse taler spørgeren om noget, han kalder kunstnerisk ytringsfrihed. Jeg kender ikke det begreb. Der findes her i landet kun én art ytringsfrihed, og det er den, alle borgere har. Jeg kender ikke noget til en i lovens forstand kunstnerisk ytringsfrihed, men jeg kan da referere – for nu at tage noget juridisk alligevel – fra Alf Ross' bog om statsforfatningsret, bind 2, tredje gennemarbejdede udgave ved Ole Espersen fra 1980, hvor der vedrørende ytringsfrihedsparagraffen udtrykkeligt står følgende:

»Uden for beskyttelsesområdet falder ytringer, der ikke betjener sig af tryk, skrift eller tale, altså især musikalske fremførelser, maleri og skulptur samt teater- og filmforevisninger, bortset fra den benyttede tekst. Der er derfor efter grundloven intet i vejen

[Ministeren for offentlige arbejder]

for, at kunststillinger undergives censur fra det offentliges side.«

Så vidt juraen.

Den havde jeg nu slet ikke haft brug for, for jeg må helt modsige spørgeren, når han her udnævner det, der fandtes på den pågældende væg, til et kunstværk. Spørgeren synes at lide af den begrebsforvirring, at alt, hvad der er lavet med en pensel og noget maling, er et kunstværk. Der er intet til hinder for, at noget, der er udført på denne måde, er noget svineri, og det var der i høj grad tale om her. Der var tale om et egotrip og en provokation. Jens Jørgen Thorsen kan naturligtvis tale, skrive, male og filme alt, hvad han vil – det skal jeg ikke blande mig i – men det kan ikke foregå – tror jeg da – på hr. Jens Otto Madsens væg, på Christiansborgs væg eller på min væg, og derfor kan det heller ikke foregå på DSBs væg. Det er klart, at offentlig ejendom er underlagt offentlige myndigheders tilsyn, og jeg har derfor kun gjort det, som er min pligt.

Jeg skal endelig sige, at man naturligvis heller ikke ville tillade, at nogen anden nulevende eller afdød person eller skikkelse blev gengivet på en offentlig bygning på den måde, som det skete på ved dette egotrip, denne provokation. Endnu mindre kan det selvfølgelig finde sted, når der er tale om det hellige symbol, selve symbolet for folkekirken; det burde kunne sive ind selv i VS' rækker.

Jens Otto Madsen (VS):

Nu kalder ministeren det noget svineri. Det er hans egen udlægning af dette kunstværk. Ministeren har også i pressen sagt, at det er en forhånelse. Men man kunne lige så godt tolke billedet som udtryk for en indfølt følelse over for den seksuelt undertrykte mand. Jeg mener, vi må overlade til folk selv at tolke dette billede.

I øvrigt er det ukorrekt, når ministeren siger, at man har holdt aftalen til punkt og prikke. Fra formanden for kunstforeningen, Bodil Olesen, ved jeg – og jeg har fået det skriftligt – at man havde en aftale om, at der skulle ske en vurdering af kunstværket, når det var færdigt. Det blev malet den 19. oktober. Natten mellem den 19. og den 20. oktober begås der hærværk mod kunstværket, som endnu ikke er færdigt; der sker det, at det anstødelige ved billedet bliver slettet med

lyserød maling. Det vil altså sige, at ministeren stiller sig på hærværksmandens side, og det må da krænke retsopfattelsen i dette samfund. Man får ikke lejlighed til at foretage den helhedsvurdering, som skulle afgøre, om det var et blivende kunstværk, for ministeren griber i huj og hast ind i den aftale, man havde, under protester fra kunstforeningen. Det kalder jeg ministercensur og utidigt indgreb fra statsmagtens side i et lokalt anliggende, der skal afgøres ved et offentligt møde og ud fra ytringer, som kunne være udtryk for en demokratisk debat om et kunstværk.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg har stillet et lignende spørgsmål til ministeren, men til skriftlig besvarelse, og jeg kan muligvis i den forbindelse også få det dokument, der her er tale om, altså aftalen mellem DSB og Birkerød Kunstforening.

Når jeg har taget sagen op, har det ikke noget at gøre med, om Jens Jørgen Thorsen laver kunstværker eller han ikke laver kunstværker, og jeg synes sådan set, det er galt, at diskussionen her i spørgetiden nu kommer til at gå på, om det er noget smøleri eller det er kunst, eller hvad det er.

Grunden til, at jeg har taget den op, er, at jeg gerne vil have sikkerhed for, at der har været en seriøs begrundelse for at gribe ind i ytringsfriheden, for det kan ikke være sådan, at en minister, som måske af en eller anden grund føler sig krænket, ved enhver lejlighed kan gribe ind i ytringsfriheden, hvad enten det så er kunstneres eller andre borgeres ytringsfrihed.

Jeg vil derfor spørge ministeren: kan man opfatte dette som en engangsforeteelse? Og kan vi få en seriøs forklaring på, hvad årsagen egentlig er?

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Hr. Jens Otto Madsen har ret i, at det er min egen udlægning. Det er klart; hvis skulle det ellers være? Det er mig, der har pligt til at påse, at DSBs bygninger er i ordentlig stand. Jeg kan så samtidig sige til fru Ingerlise Koefoed, at jeg selvfølgelig mener, at det er en seriøs begrundelse og en seriøs vurdering. Årsagen er ikke, at jeg føler mig krænket – det gør jeg, men det har ikke noget

[Ministeren for offentlige arbejder]

med min person at gøre, så lidt som det har med Jens Jørgen Thorsens person at gøre. Det har med det, der sad på væggen, at gøre og med det, at jeg fandt, at masser af mennesker meget rimeligt ville føle sig krænket, og jeg identificerer mig med disse mennesker. Det er klart, at det er DSBs opgave at opføre sig ordentligt og ikke genere forbipasserende eller jage borgerne væk fra sig.

At det er en engangsforeteelse, kan jeg ikke love. Der findes ikke nogen lærebøger, man kan slå op i og se, hvilke billeder der kan findes på sådanne vægge og hvilke ikke, så det må vi tage stilling til fra sag til sag, men jeg kan love, at Jens Jørgen Thorsen bliver der ikke indgået nogen aftale med mere, og hvad angår Birkerød Kunstforening, vil det i hvert fald vare længe, for når folk misbruger tillid og aftaler på den måde, er de i hvert fald ikke med blandt aftalepartnere.

Må jeg om det juridiske over for hr. Jens Otto Madsen citere fra et håndskrevet brev af 10. oktober 1984 fra formanden, fru Bodil Olesen, hvori der står:

»Arrangementet finder sted torsdag den 18. kl. 9-17.«

Dermed var arrangementet slut, og det er hendes egen formulering og hendes eget ønske. Jens Jørgen Thorsen har ikke nogen ret til at male yderligere den næste dag. Det er formanden selv, der har formuleret det på denne måde.

Jens Otto Madsen (VS):

Det sidste ved ministeren udmærket godt blev ændret ved en telefonisk aftale, idet det på grund af nogle praktiske vanskeligheder blev udskudt til fredag den 19. oktober. I øvrigt blev der begået hærværk mod maleriet, sådan at det ikke blev afsluttet, og det er altså på baggrund af et hærværk, som ministeren billiger, at man foretager en endelig vurdering. Det er naturligvis helt uacceptabelt.

Men jeg kan forstå, at ministeren har den opfattelse, at kunst ikke må støde nogen, og det er da kedeligt, for kunst er netop ofte karakteriseret ved at tage provokerende emner op, også emner, der kan skabe debat. Jeg mener, det er vigtigt, at vi ikke får en kunst herhjemme, der er bornert, uskadelig og intetsigende.

Jeg synes, det er kedeligt, at dette indgreb er foretaget, for DSB har ellers en fornuftig kunstpolitik, og den skulle nødvendigvis ødelægges af en for emsig minister.

Tinning (VS):

Jeg forstod af ministerens svar, at der så langt fra er tale om et engangstilfælde. Ministeren er jo på mange områder en handlekraftig mand, og jeg måtte forstå ministerens supplerende svar sådan, at der også fremover vil blive handlet på dette felt.

Jeg vil så godt spørge ministeren, om jeg må forstå hans svar sådan, at det princip, der ligger til grund for hans handlinger, er, at i det tilfælde, hvor han vurderer, at en række mennesker finder, at der er tale om et ego-trip, noget svineri og en provokation, vil der blive grebet ind, uanset hvad det i øvrigt drejer sig om. Må jeg have lov til at forstå det som ministerens principielle holdning til udsmykninger på bl.a. DSBs bygninger? I bekræftende fald vil jeg naturligvis gå videre og spørge, om kulturministeren kan bekræfte, at det er udtryk for regeringens kulturpolitiske sindelag, at det, som man skønner at en stor gruppe i befolkningen finder er et ego-trip, noget svineri og en provokation, fjerner en minister uden videre dikkedarer.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil også godt sige, at jeg føler mig ikke helt beroliget af ministerens efter min mening meget personligt følte svar, men vi må jo se, hvordan tingene kommer til at gå – og jeg siger stadig væk ikke, at Thorsen er lige præcis min livret.

Men jeg vil godt bede ministeren om at fortælle, hvad det er for et misbrug af en aftale, der har fundet sted, for så vidt jeg ved, indgik der intet i aftalen om, hvad dette kunstværk måtte indeholde. Der var kun en aftale om, at skulle det nu blive sådan, at man ikke syntes, det kunne være varigt, skulle det fjernes igen, og den aftale har ministeren jo selv overholdt – efter min mening lidt for hurtigt. Der var ikke nogen aftale om, hvad der måtte være i det eller ikke være i det; altså kan der ikke være tale om misbrug.

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

[Ministeren for offentlige arbejder]

Må jeg sige til hr. Jens Otto Madsen, at jeg godt ved, at aftalen blev ændret til fredag. Jeg læste bare ordret op, og det er ligegyldigt, om det er torsdag eller fredag. Det var én dag fra 9 til 17, ifølge aftalen. Det blev desuden foreslået fra DSBs side, at dette maleri, eller hvad vi nu skal kalde det for, skulle udføres på nogle plader, der var lette at fjerne. Dette afviste kunstforeningen, som ønskede det sat op på muren, men DSB har skriftligt betinget sig at kunne fjerne det når som helst og uden at give nogen begrundelse.

Jeg kan oplyse, at det ikke er på baggrund af hærværket, at jeg traf den beslutning, som jeg naturligvis måtte træffe. Hærværket havde intet med det at gøre. Jeg var ude at se på, hvordan det så ud efter hærværket, og jeg havde set fotografier af, hvordan det så ud inden hærværket, og det var for mig et tilstrækkeligt grundlag for, at det skulle fjernes.

Kunst må gerne støde og provokere, men ikke den udsmykning, der sker af offentlige bygninger; den må hverken støde eller provokere. Der findes steder nok: museer, aviser, bøger, plakatsøjler og alt muligt andet, men det er de offentlige myndigheders pligt at holde offentlige bygninger i passende stand. DSBs kunstpolitik er meget avanceret, og den støtter jeg fortsat, men ting af denne art kunne bringe den i fare i stedet for at fremme den.

Til hr. Tinning vil jeg kun sige, at jeg ikke har sagt, at det langtfra er en engangsforetelse. Jeg går da ikke ud fra, at der er så forfærdelig mange tåber i dette land, som vil misbruge en aftale. Ja, jeg siger det med rene ord, det gør andre jo også; jeg bruger altså ganske naturlige gloser om naturlige ting.

Fru Ingerlise Koefoed spørger, hvori misbruget består. Det består i, at en tillid, der er vist ved, at man ikke har forlangt skitser forelagt, hvad der ville være ganske naturligt, helt tydeligt og groft er blevet misbrugt. Deri består misbruget.

Tinning (VS):

Jeg ved ikke, om ministeren, som jo er meget villig til at udlevere skriftligt materiale om denne sag, måske vil love os skriftligt at gentage, at det er politikken, at kunstnerisk udsmykning af offentlige bygninger hverken må være provokerende eller stødende. Det

forekommer mig at være en indskrænkning af kunsten, som er en præstation selv for en minister fra centrum-demokraterne.

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Jeg behøver ikke at udlevere noget sådant skriftligt, eftersom det kommer på tryk i løbet af ganske få dage, men jeg kan da godt benytte lejligheden til at præcisere, at det naturligvis ikke er alt, hvad nogle føler stødende, som ikke må være der. Men nogle er altså sat til at udøve skønnen over, hvad der må være på offentlige bygninger, i dette tilfælde DSBs, og jeg er temmelig sikker på, at andre ministre – herunder boligministeren – der måtte få lignende spørgsmål, vil svare nøjagtig det samme. Jeg har læst op af grundlovsfortolkningen. Der er intet, der støder an mod ytringsfriheden, men nogle må udøve et skøn med hensyn til, hvad der må være på hovedbanegården, hvad der må være på hovedpostkontoret, og hvad der må være på offentlige bygninger i det hele taget, og de, der er sat til at udøve dette skøn, udøver det efter bedste evne. Der er ikke tale om fuldkommenhed. Der er ikke tale om andet, end at der her er grebet ind over for noget, som vitterlig er helligt for en meget stor del af befolkningen. Der er slet ikke tale om hvor mange, men der er mange nok til, at det ville være helt uanstændigt og uansvarligt at lade dette såkaldte maleri blive siddende.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af folketinget:

Breckmann: spm. nr. S 42

Arentoft: spm. nr. S 103, 115 og 145

Hanne Thanning Jacobsen: spm. nr. S 109 og 110

Pelle Voigt: spm. nr. S 112, 173 og 178

Tommy Dinesen: spm. nr. S 113

Elisabeth Bruun Olesen: spm. nr. S 116-119

[Formanden]

Anne Grete Holmsgård: spm. nr. S 121–123 og 125

Johs. M. Olsen: spm. nr. S 124

Lilli Gyldenkilde: spm. nr. S 128

Tinning: spm. nr. S 130, 132, 153, 154 og 183

Albrechtsen: spm. nr. S 133

Maisted: spm. nr. S 135 og 144

Svend Heiselberg: spm. nr. S 137

Helle Degn: spm. nr. S 138

Gade: spm. nr. S 140

Kofod-Svendsen: spm. nr. S 141

Poulsgaard: spm. nr. S 143

Agerschou: spm. nr. S 146

Jette Thomsen: spm. nr. S 147

Lenger: spm. nr. S 155

Leif Hermann: spm. nr. S 157

Svend Aukens: spm. nr. S 159–162 og 165

Carsten Andersen: spm. nr. S 167

Erik B. Smith: spm. nr. S 169–172

Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 186

Spm. nr. S 42

Til udenrigsministeren (4/10 84) af:

Breckmann (Fær.):

»Kan udenrigsministeren oplyse, hvordan forhandlingerne mellem Danmark, England og Irland er gået vedrørende højhedsretten over Rockall i Nordatlanten?«

Svar (1/11 84):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Indledningsvis bemærkes, at Danmark ikke anfægter Storbritanniens krav på suveræniteten over det ubeboede klippeskær Rockall i Nordatlanten. Klippen er beliggende knap 200 sømil vest for Skotland, dvs. inden for det område ud til 200 sømil beregnet fra den skotske kyst, hvor Storbritannien under alle omstændigheder i henhold til folkeretten kan udøve jurisdiktion med hensyn til havets og havbundens naturressourcer. Efter dansk opfattelse har Rockall ikke karakter af en ø i retlig forstand og er derfor ikke berettiget til maritime zoner ud over et søterritorium på maksimalt 12 sømil. Dette synspunkt finder klar støtte i FN's nylig vedtagne havretskonvention. Fra dansk side har vi præciseret vor holdning i anledning af Storbritanniens oprettelse af en særlig 200 sømils fiskerizone ud for Rockall.

Et andet væsentligt spørgsmål, der endnu ikke er afklaret, drejer sig om afgrænsningen af kontinentalsokkelen mellem Færøerne, Island, Storbritannien og Irland.

Danmark anser Færø-Rockall-plateauet, beliggende sydvest for Færøerne, som tilhørende Færøernes kontinentalsokkel ud fra en antagelse om, at Færøerne indgår i et såkaldt mikrokontinent, som dannes af plateauet. Efter dansk opfattelse er plateauet en naturlig forlængelse af Færøernes landområde og ikke en forlængelse af Storbritanniens, Irlands eller Islands landområde. Danmark har tilkendegivet dette retlige standpunkt over for de nævnte lande. Der er på embedsmandsplan løbende kontakter med disse lande om sagen.

Spm. nr. S 103

Til ministeren for kulturelle anliggender (18/10 84) af:

Arentoft (FP):

»Vil ministeren fremskaffe 1983-regnskabet og budgettet for 1984 for regionalradioen i Næstved samt en personaleopgørelse vedrørende de ansatte på Næstved regionalradio samt lønaftalen mellem Danmarks Radio og journalistgruppen?«

Begrundelse

I forbindelse med provinsradioens budget for 1984 må de enkelte regionalradioer have indsendt 1983-regnskab samt budget for 1984.

Spørgsmålet skal også ses i relation til den nye licensforhøjelse, og spørgeren mener, at der må være fuld offentlighed omkring regnskaberne for Danmarks Radio.

Svar (30/10 84):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

I anledning af det rejste spørgsmål har Danmarks Radio over for kulturministeriet i en skrivelse af 24. oktober 1984 udtalt følgende:

»Distrikt Næstveds regnskab for 1983:

1.000 kr.

Udsendelsesomkostninger (honorarer, programrejser m.v.) . . . . .

1.068,1

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Personaleomkostninger (lønninger, pensionsbidrag, variable lønudgifter m.v.)	4.600,6
Afdelingsomkostninger (kontorhold, administrative rejser, aviser, tidsskrifter m.v.)	100,9
I alt	5.769,6

Distrikt Næstveds budget for 1984 (jfr. HP II 1984, godkendt af radiorådet den 4. oktober 1983):	1.000 kr.
Udsendelsesomkostninger	1.330,0
Personaleomkostninger	4.705,0
Afdelingsomkostninger	95,0
I alt	6.130,0

HP II 1984 er udarbejdet i prisniveau 1. juli 1983.

Det bemærkes, at personalebudgettet for 1984 vil blive forøget med ca. 500.000 kr. til ca. 5,2 mill. kr. Denne vækst skyldes, at der løbende siden handlingsplanens godkendelse er sket en fordeling af de i medfør af udviklingsplanen for Danmarks Radio og HP II 1984 bevilgede midler til en udbygning af regionalvirksomheden.

De anførte økonomioplysninger omfatter de bevillinger, som i Danmarks Radios handlingsplaner henføres til de enkelte distriktsprogramafdelinger. Det drejer sig udelukkende om direkte henførbare drøftsudgifter, dvs. ekskl. andele i radiomediets fællesudgifter til nyhedsbureauer, Koda/Gramex, bygningsomkostninger o.lign.

Tallene omfatter ej heller de personaleudgifter, som er knyttet til distriktets tekniske personale, som er ansat i og udlånt fra provinsteknisk afdeling i Århus.

På grundlag af interne regnskabsregistreringer kan det imidlertid oplyses, at personaleudgifterne til det tekniske personale i distrikt Næstved i 1983 udgjorde 650.000 kr.

Der foreligger ikke personaleoversigt for de enkelte omkostningssteder. På grundlag af interne personalefortegnelser kan følgende oplyses:

Pr. 1. oktober 1984 var distriktet normeret med 21,5 stillinger.

Den tekniske bemanning var på dette tidspunkt 3.

Det understreges, at bemanningstallet alene omfatter de fast normerede stillinger og således ikke omfatter vikarer, freelance medarbejdere el.lign.«

Jeg henviser hertil og vedlægger 1983-overenskomst (ikke optrykt) mellem Danmarks Radio og Dansk Journalistforbund vedrørende løn- og ansættelsesvilkår for ikke-tjenestemandsansatte journalister.

Spm. nr. S 109

Til *udenrigsministeren* (18/10 84) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Hvilke materialer er fra statens side udsendt for at gøre befolkningen bekendt dels med nedrustningsbestræbelserne i slutdokumentet fra FNs 10. ekstraordinære generalforsamling vedrørende nedrustning og forhandlinger om specifikke nedrustningsforanstaltninger, dels med de problemer, der er skabt af rustningskapløbet, og med nødvendigheden af nedrustning i almindelighed?«

Begrundelse

Danmark har været med til at udfærdige slutdokumentet fra FNs 10. ekstraordinære generalforsamling vedrørende nedrustning. Den danske regering er dermed forpligtet til – med udgangspunkt i art. 100 og art. 105 – en bred oplysning om rustningsproblematikken.

Svar (31/10 84):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Slutdokumentet fra FNs 10. ekstraordinære generalforsamling i 1978 (den 1. ekstraordinære samling vedrørende nedrustning) rummer en række anbefalinger til regeringer og ikke-statslige organisationer om skridt til fremme af nedrustning, således også dokumentets artikler 100 og 105, der berører oplysning om nedrustningsspørgsmål. Det har været skiftende danske regeringers opfattelse, at en bedre – og bredere – strøm af oplysninger om disse emner blev bedst sikret, når det var de politiske partier, massemedierne og folkelige organisationer, der varetog opgaven, og ikke staten. Imidlertid har man samtidig fra offentlig side søgt aktivt at støtte en

[Udenrigsministeren]

sådan alsidig oplysningsvirksomhed. Det er blandt andet sket ved nedsættelsen af regeringens sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg, SNU, hvis opgave det er at stimulere den offentlige debat for så vidt angår sikkerhedspolitik og nedrustning, dels gennem sit eget arbejde, dels gennem støtte til informationsformål, herunder udarbejdelse af audiovisuelt materiale. Der er således i 1984 givet en bevilling til optagelse af en film om langtidsvirkningerne af moderne krigsførelse. Bevillingen er imidlertid ikke blevet udnyttet – på grund af praktiske vanskeligheder for projektets gennemførelse.

Selv har udvalget eksempelvis udgivet en publikation om FN's 1. og 2. ekstraordinære generalforsamling vedrørende nedrustning, ligesom SNU's årlige beretning dækker et bredt spektrum af nedrustnings- og sikkerhedsspørgsmål.

Spm. nr. S 110

Til *udenrigsministeren* (18/10 84) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»På hvilken måde er der fra statens side udarbejdet og distribueret trykt og audiovisuelt materiale vedrørende de farer, som våbenkapløbet frembyder, og sikret en bred strøm af oplysninger med henblik på nedrustningens aspekter for at undgå udbredelse af falske og tendentiøse oplysninger om rustningskapløbet?«

Begrundelse

Danmark har været med til at udfærdige slutdokumentet fra FN's 10. ekstraordinære generalforsamling vedrørende nedrustning. Den danske regering er dermed forpligtet til – med udgangspunkt i art. 100 og art. 105 – en bred oplysning om rustningsproblematikken.

Svar (31/10 84):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 109.

Spm. nr. S 112

Til *udenrigsministeren* (19/10 84) af:

Pelle Voigt (SF):

»Hvad er den danske regerings reaktion på de af 2. militærdomstol i Santiago den 28. september 1984 afsagte dødsdomme over de chilenske revolutionære Carlos Garcia Herrera og Victor Zuniga?«

Svar (31/10 84):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg kan bekræfte, at der den 28. september 1984 ved den 2. militærdomstol i Santiago blev afsagt dødsdom over Carlos Arturo Garcia Herrera og Victor Manuel Zuniga Arellano. De to dømte var tiltalt for den 15. juli 1980 at have myrdet oberstløjtnant Juan de Dios Vergara Campos og for i forbindelse med mordet alvorligt at have såret den myrdedes chauffør. Det drejer sig om en førsteinstansafgørelse, der af forsvareren er blevet appelleret til højere instans (krisretten), hvor sagerne ventes behandlet i løbet af de kommende 4–5 måneder. Ifølge de oplysninger, udenrigsministeriet har modtaget, er der således ikke tale om, at de afsagte dødsdomme umiddelbart vil blive fuldbyrdet.

Udenrigsministeriet vil bl.a. gennem ambassaden i Santiago følge de pågældende to sager under deres videre behandling. De afsagte dødsdomme er som anført appelleret, og regeringen finder derfor ikke på indeværende tidspunkt anledning til at overveje en reaktion i sagen.

Spm. nr. S 113

Til *indenrigsministeren* (19/10 84) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Vil ministeren også inddrage brugerrepræsentanter i det udvalgsarbejde, der kommer til at foregå om strukturen af sygehusvæsenet?«

Begrundelse

Af Kalundborg Folkeblad den 18. oktober d.å. fremgår det, at ministeren har nedsat et nyt udvalg til især at se på strukturen i sygehussektoren.

Det ville virke naturligt, at brugerinteresser som Dansk Patientforening og Sygehuse for folket blev inddraget i dette udvalgsarbejde.

Svar (26/10 84):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Efter sygehuslovgivningen har amtskommunerne samt Københavns og Frederiksberg kommuner ansvaret for planlægningen og driften af sygehusvæsenet, herunder det økonomiske ansvar.

Det er derfor helt naturligt, at det er repræsentanter for sygehuskommunerne, der inddrages i et udvalgsarbejde om den fremtidige overordnede sygehuspolitik.

Der er tale om et statsligt-kommunalt udvalg med repræsentanter for Amtsrådsforeningen, Københavns magistrat, Frederiksberg kommune, sundhedsstyrelsen, rigshospitalet og finansministeriet, budgetdepartementet.

Udvalget skal udarbejde forslag til nye vejledende retningslinier for sygehusplanlægningen. I forbindelse hermed skal udvalget særlig lægge vægt på den fremtidige sygehusstruktur, herunder opretholdelsen af en nuanceret sygehusstruktur, hvor hensynet såvel til de mindre sygehuse som til lands- og landsdelssygehuse i særlig grad må tilgodeses. Udvalget skal endvidere foretage en vurdering af de gældende betalings- og visitationsordninger. I forbindelse hermed skal udvalget bl.a. vurdere mulighederne for at skabe større frihed for patienterne til selv at vælge behandlingssted, særlig i relation til lands- og landsdelssygehuse samt »grænsesygehuse«.

Jeg finder det selsagt meget værdifuldt, at patienter og potentielle patienter – og i hvert fald det sidste er vi jo alle – danner foreninger eller på anden måde engagerer sig i sygehusforhold og i debatten om vort sygehusvæsen. Det betyder, at debatten bliver bredere, og det er også med til at skabe større forståelse for sygehusvæsenets problemer og den igangværende omstillingsproces. Sagt på en anden måde: de demokratiske organer, amtsrådene, får et bedre og bredere grundlag for afgørelserne.

I et udvalgsarbejde om den fremtidige overordnede sygehuspolitik må det imidlertid være rigtigst at lade brugerrepræsentanterne være de af alle borgerne (og brugerne) valgte repræsentanter.

Brugerrepræsentanter er altså inddraget i udvalgsarbejdet – ikke i form af enkelte patientforeninger eller andre private foreninger eller enkeltpersoner, men i form af de folke-

valgte repræsentanter for de ansvarlige sygehuskommuner.

Når udvalgsarbejdet til sin tid er afsluttet, vil resultaterne blive lagt frem til offentlig debat, og her må man håbe, at alle interesserede borgere og foreninger vil bidrage, så vi kan få den bredeste mulige debat inden den endelige stillingtagen.

Spm. nr. S 115

Til *energiministeren* (22/10 84) af:

Arentoft (FP):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage i anledning af, at det – ifølge Jydsk Teknologisk Institut – har vist sig, at i hundredvis af kilometer plastrør i naturgasnettet er sammensvejet med udstyr, der er alt for dårligt, hvilket kan betyde, at garantien på disse plastrør ikke gælder, hvis der opstår fejl, og vil ministeren i svaret oplyse, hvorledes det kan gå til, at der overhovedet er blevet benyttet for dårligt udstyr?«

Begrundelse

Ifølge Jydsk Teknologisk Institut lever mellem 25 og 30 pct. af svejseudstyret, der er benyttet til naturgasnettet, ikke op til kvalitetskravene, hvilket kan give ret uoverskuelige følger i form af lækager m.v., således at forbrugerne i en længere periode kan være afskåret fra at få gas, fordi ledningen må afbrydes.

Spørgeren undrer sig over, at et så utrolig kostbart projekt kan være behæftet med så graverende fejl, og imødeser ministerens kommentarer hertil, idet svaret naturligvis må placeres i sagen.

Svar (31/10 84):

Energiministeren (Enggaard):

Jeg kan meddele, at jeg har forelagt spørgsmålet for arbejdsministeriet, under hvis ressort sikkerhedsbestemmelser vedrørende svejsning af plastledninger for naturgas henhører. Jeg har modtaget følgende udtalelse fra arbejdsministeriet/arbejdstilsynet, som jeg skal henholde mig til:

»Som svar på arbejdsministeriets henvendelse kan direktoratet oplyse, at arbejdstilsynets sikkerhedsbestemmelser for naturgasan-

[Energiministeren]

læg indeholder følgende bestemmelser til sikring af de udførte plastsvejsningers kvalitet:

- a. krav om anvendelse af kvalificerede svejsere (certifikat),
- b. krav om anvendelse af svejseudstyr og -procedurer, der er godkendt af rørleverandørerne,
- c. krav om udførelse af prøvesvejsninger, der skal godkendes af kvalificeret personale, før arbejdet påbegyndes,
- d. krav om kvalificeret tilsyn og kontrol med svejsearbejdet og de færdige svejsninger,
- e. krav om tryk- og tæthedsprøvning af de færdige rørledninger.

Det anvendte svejseudstyr kan naturligvis influere på de færdige svejsningers kvalitet. Direktoratet har derfor fra projektets start lagt vægt på kvalificeret valg af udstyr samt præcisering af kravene til udstyret og dets vedligeholdelse.

I tilknytning hertil har en arbejdsgruppe fra de regionale gasselskaber udarbejdet et forslag, dateret september 1983, til krav til svejseudstyret og til den nødvendige periodiske kontrol hermed.

Dette forslag har Jysk Teknologisk Institut (JTI) derefter anvendt som grundlag for udarbejdelse af et mere prøveteknisk detaljeret forslag og har herefter afprøvet et mindre antal maskiner.

Resultatet heraf vil blive behandlet på et møde den 7. november 1984 mellem de regionale gasselskaber, de teknologiske institutter og arbejdstilsynet.

Den kontrol med plastsvejsningernes kvalitet, der udføres i henhold til arbejdstilsynets sikkerhedsbestemmelser, har ikke afsløret alvorlige fejl ved svejsningerne, der har kunnet henføres til det anvendte svejseudstyr. Arbejdstilsynet har heller ikke fra JTI, som det ville have været naturligt, modtaget henvendelser herom.

Direktoratet er derfor fortsat af den opfattelse, at overholdelsen af gældende bestemmelser sikrer svejsninger med tilfredsstillende kvalitet, men at yderligere forbedringer på grundlag af erfaringer fra praksis løbende må overvejes.

JTI (konsulent P. Ross) har da også som svar på telefonisk henvendelse den 24. oktober 1984 oplyst, at man ikke fra JTIs side har udtalt sig om kvaliteten af det udførte svejsearbejde, men alene om resultatet af en

foreløbig afprøvning af et mindre antal svejsemaskiner.«

Spm. nr. S 116

Til *arbejdsministeren* (22/10 84) af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

»Skal de arbejdsløse selv finde og skaffe sig en uddannelsesplads? Og i bekræftende fald: hvordan skal de finansiere den resterende del af uddannelsen, hvis de først bliver optaget eksempelvis på en teknisk skole til en uddannelse som teknisk tegner, ½ år før de 2½ år på dagpengeydelse er opbrugt?«

Begrundelse

Da det er hensigten, at ændringen af jobtilbudsloven skal ske med tilbagevirkende kraft fra 1. juli 1983, ønsker VS en 100 pct.s opklaring af, hvor mange der forlods vil blive omfattet af den. Helt konkret: hvor stort et efterslæb der opereres med.

VS ønsker ligeledes ledighedssituationen 1 år efter afslutning af et jobtilbud belyst, idet denne ledighedsgrad vil give et mere reelt billede af, hvor mange der kan komme på tale som modtagere af uddannelse i stedet for jobtilbud nr. 2. Man må formode, at stort set alle arbejdsløse, der har modtaget jobtilbud nr. 1, og som ikke 1 år efter dette jobtilbuds afslutning har haft 26 ugers arbejde, vil vælge at finde en uddannelsesplads for at nå at få 1½ år på dagpenge.

Der er ligeledes en lang række dunkle punkter med hensyn til uddannelsespladser for denne kategori, ligesom det langtfra er sandsynliggjort, at der overhovedet vil blive tilstrækkeligt med uddannelsespladser til de langtidsarbejdsløse, og det spørgsmål står åbent, om den langtidsarbejdsløse bliver smidt på bistandshjælp, når uddannelseskapa- citeten viser sig helt utilstrækkelig.

Svar (29/10 84):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Det fremgår af aftalen med det radikale venstre, at den nærmere udformning af ordningen skal aftales i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget. Dette arbejde er endnu ikke så langt fremme, at det stillede spørgsmål kan besvares.

Spm. nr. S 117

Til *arbejdsministeren* (22/10 84) af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

»Skal langtidsarbejdsløse have fortrinsadgang til visse uddannelser, og i bekræftende fald hvilke, samt hvilken andel skal de udgøre af det samlede elevtal på disse uddannelser?«

Begrundelse

Da det er hensigten, at ændringen af jobtilbudsloven skal ske med tilbagevirkende kraft fra 1. juli 1983, ønsker VS en 100 pct.s opklaring af, hvor mange der forlods vil blive omfattet af den. Helt konkret: hvor stort et efterslæb der opereres med.

VS ønsker ligeledes ledighedssituationen 1 år efter afslutning af et jobtilbud belyst, idet denne ledighedsgrad vil give et mere reelt billede af, hvor mange der kan komme på tale som modtagere af uddannelse i stedet for jobtilbud nr. 2. Man må formode, at stort set alle arbejdsløse, der har modtaget jobtilbud nr. 1, og som ikke 1 år efter dette jobtilbuds afslutning har haft 26 ugers arbejde, vil vælge at finde en uddannelsesplads for at nå at få 1½ år på dagpenge.

Der er ligeledes en lang række dunkle punkter med hensyn til uddannelsespladser for denne kategori, ligesom det langtfra er sandsynliggjort, at der overhovedet vil blive tilstrækkeligt med uddannelsespladser til de langtidsarbejdsløse, og det spørgsmål står åbent, om den langtidsarbejdsløse bliver smidt på bistandshjælp, når uddannelseskapaciteten viser sig helt utilstrækkelig.

Svar (29/10 84):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Det fremgår af aftalen med det radikale venstre, at den nærmere udformning af ordningen skal aftales i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget. Dette arbejde er endnu ikke så langt fremme, at det stillede spørgsmål kan besvares.

Spm. nr. S 118

Til *arbejdsministeren* (22/10 84) af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

»Vil en langtidsarbejdsløs, der har søgt ind på en konkret uddannelse, men har fået afslag på grund af for stor tilstrømning til denne uddannelse, blive sendt på bistandshjælp, hvis hun ikke når at komme ind på en anden uddannelse inden for de 2½ år og når at færdiggøre denne og få et arbejde?«

Begrundelse

Da det er hensigten, at ændringen af jobtilbudsloven skal ske med tilbagevirkende kraft fra 1. juli 1983, ønsker VS en 100 pct.s opklaring af, hvor mange der forlods vil blive omfattet af den. Helt konkret: hvor stort et efterslæb der opereres med.

VS ønsker ligeledes ledighedssituationen 1 år efter afslutning af et jobtilbud belyst, idet denne ledighedsgrad vil give et mere reelt billede af, hvor mange der kan komme på tale som modtagere af uddannelse i stedet for jobtilbud nr. 2. Man må formode, at stort set alle arbejdsløse, der har modtaget jobtilbud nr. 1, og som ikke 1 år efter dette jobtilbuds afslutning har haft 26 ugers arbejde, vil vælge at finde en uddannelsesplads for at nå at få 1½ år på dagpenge.

Der er ligeledes en lang række dunkle punkter med hensyn til uddannelsespladser for denne kategori, ligesom det langtfra er sandsynliggjort, at der overhovedet vil blive tilstrækkeligt med uddannelsespladser til de langtidsarbejdsløse, og det spørgsmål står åbent, om den langtidsarbejdsløse bliver smidt på bistandshjælp, når uddannelseskapaciteten viser sig helt utilstrækkelig.

Svar (29/10 84):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Det fremgår af aftalen med det radikale venstre, at den nærmere udformning af ordningen skal aftales i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget. Dette arbejde er endnu ikke så langt fremme, at det stillede spørgsmål kan besvares.

Spm. nr. S 119

Til *arbejdsministeren* (22/10 84) af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

»Kan ministeren oplyse, om der i forbindelse med forliget med de radikale om jobtilbudsordningen er planer om en ændring af

[Elisabeth Bruun Olesen]

arbejdsløshedsforsikringen, således at man efter endt omskoling/uddannelse kan overgå til aktivt medlemskab af en ny arbejdsløshedskasse med ret til dagpengeydelse på dimittendsats?»

Begrundelse

Da det er hensigten, at ændringen af jobtilbudsloven skal ske med tilbagevirkende kraft fra 1. juli 1983, ønsker VS en 100 pct.s opklaring af, hvor mange der forlods vil blive omfattet af den. Helt konkret: hvor stort et efterslæb der opereres med.

VS ønsker ligeledes ledighedssituationen 1 år efter afslutning af et jobtilbud belyst, idet denne ledighedsgrad vil give et mere reelt billede af, hvor mange der kan komme på tale som modtagere af uddannelse i stedet for jobtilbud nr. 2. Man må formode, at stort set alle arbejdsløse, der har modtaget jobtilbud nr. 1, og som ikke 1 år efter dette jobtilbuds afslutning har haft 26 ugers arbejde, vil vælge at finde en uddannelsesplads for at nå at få 1½ år på dagpenge.

Der er ligeledes en lang række dunkle punkter med hensyn til uddannelsespladser for denne kategori, ligesom det langtfra er sandsynliggjort, at der overhovedet vil blive tilstrækkeligt med uddannelsespladser til de langtidsarbejdsløse, og det spørgsmål står åbent, om den langtidsarbejdsløse bliver smidt på bistanthjælp, når uddannelseskapa- citeten viser sig helt utilstrækkelig.

Svar (29/10 84):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Det fremgår af aftalen med det radikale venstre, at den nærmere udformning af ordningen skal aftales i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget. Dette arbejde er endnu ikke så langt fremme, at det stillede spørgsmål kan besvares.

Spm. nr. S 121

Til *miljøministeren* (22/10 84) af:

Anne Grete Holmsgård (VS):

»Hvad agter ministeren at foretage på baggrund af, at BT Kemis direktør, Göran Prawitz, hævder, at KVKs ledelse selv har givet udtryk for, at der er gravet mere gift

ned hos KVK i Køge, end der blev gravet ned hos BT Kemi i Teekomatorp i Sverige?»

Begrundelse

I det svenske dagblad Kvällsposten udtaler direktøren for BT Kemi, Göran Prawitz, den 20. oktober 1984, at KVKs ledelse spontant har berettet, at KVK har gravet mere gift ned i Danmark, end BT Kemi gjorde i Sverige i Teekomatorp.

Göran Prawitz er tidligere kommet med udtalelser herom, men sagen er aldrig blevet undersøgt af myndighederne, så vidt spørgeren er orienteret.

Der er ingen som helst grund til forlods at antage, at Göran Prawitz ikke har hold i sine udtalelser. Og der er slet ingen grund til at antage, at de allerede konstaterede giftrester i vandet ved Hvalsø ikke skulle stamme fra KVK – eller BT Kemi – blot fordi KVK i redegørelsen til Hvalsø kommune hævder, at det er usandsynligt, at 2-4-chlorphenoxypropionsyren skulle stamme fra KVK.

Göran Prawitz gør i sine udtalelser til Kvällsposten udtrykkeligt opmærksom på, at 2-4-C netop stammer fra en fejlproduktion, en fejlproduktion, som KVK naturligvis må skaffe sig af med.

Svar (30/10 84):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, der oplyser følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Der henvises til svaret på spørgsmål S 83.«

Spm. nr. S 122

Til *miljøministeren* (22/10 84) af:

Anne Grete Holmsgård (VS):

»Har myndighederne nogen sinde undersøgt, om Kemisk Værk Køge A/S sendte regningen for den påståede destruktion af 106 t (pumpet) gift på Kommunekemi til BT Kemi i Sverige, hvor giften kom fra?»

Begrundelse

Ifølge BT Kemis direktør, Göran Prawitz, i Kvällsposten den 20. oktober 1984 har KVK aldrig sendt regningen for destruktionen af 106 t giftaffald, der angiveligt er sendt

[Anne Grete Holmsgård]

til Kommunekemi i perioden 1976/77, videre til BT Kemi i Sverige. Dette er naturligvis bemærkelsesværdigt, eftersom giften kom fra BT Kemi. Der kunne naturligvis helt teoretisk være tale om, at KVK ville holde BT Kemi skadesløs, men det er næppe sandsynligt, eftersom der på det pågældende tidspunkt var tale om mildt sagt kraftige uoverensstemmelser mellem de to selskaber.

Svar (30/10 84):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, der oplyser følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Svaret hertil er nej, idet det ikke er miljøstyrelsens opgave at efterspore et økonomisk mellemværende mellem to virksomheder.«

Spm. nr. S 123

Til *miljøministeren* (22/10 84) af:

Anne Grete Holmsgård (VS):

»Vil ministeren redegøre for, hvilke analyser det er, BT Kemis direktør, Göran Prawitz, henviser til, når han i Kvällsposten den 20. oktober 1984 siger, at svenske undersøgelser viser, at jorden ved Kemisk Værk Køge og vandet i Køge Bugt er forurenede med bl.a. rester af bekæmpelsesmidler?«

Begrundelse

I Kvällsposten den 20. oktober 1984 udtaler BT Kemis direktør, Göran Prawitz, at »... vandanalyser, foretaget i Sverige, viser, at både jorden i Køge og vandet i bugten er forurenede med både bekæmpelsesmidler og farlige kemikalier fra farveproduktionen«.

Svar (30/10 84):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, der oplyser følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Som led i hovedstadsrådets recipientundersøgelse i årene 1976-79 har Kemisk Værk Køge bl.a. stillet en række analyseresultater udført på et svensk analyselaboratorium til rådighed.

Disse analyser viser, at der i Køge Bugt er konstateret målelige koncentrationer af stoffer, der hidrører fra KVKs produktion af

herbicider, specielt stoffet 2,4 DP. Viden om denne udledning og de målte koncentrationer indgår i behandlingen af sager vedrørende KVKs udledningsforhold.

Med henblik på spørgsmålet om forurening af jorden ved KVK henvises til svaret på spørgsmål S 83.«

Spm. nr. S 124

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (22/10 84) af:

Johs. M. Olsen (V):

»Vil ministeren oplyse, om der foreligger en aftale mellem Danmarks Radio og det færøske fjernsyn om ændring, redigering og klipning i den danske TV-Avis, der sendes til det færøske fjernsyn, og i bekræftende fald oplyse aftalens indhold og begrundelsen for, at ændringer, redigering og klipning må finde sted?«

Begrundelse

Efter en prøvetid fra den 1. april 1984 er det færøske fjernsyn officielt indviet fra den 1. september 1984.

Det færøske fjernsyn modtager programmer fra DR, efterhånden som disse har været udsendt i Danmark. Programmerne, hvoraf nogle bliver tekstat på færøsk, sendes uændrede over det færøske fjernsyn.

Men der er dog en undtagelse. Den danske TV-Avis, som er meget populær på Færøerne, og som i dansk fjernsyn har en varighed af ca. 4 timer pr. uge, er ved udsendelse i færøsk fjernsyn ændret, redigeret og klippet ned til ca. 10-20 minutter pr. uge. Der er endvidere i interviews i TV-Avisen klippet på en sådan måde, at selve meningen med interviewet bliver forvansket. Billedmaterialet svarer heller ikke altid til den oplæste tekst på færøsk, hvilket er observeret af færingere, der har set den danske TV-Avis i Danmark og ved hjemkomsten til Færøerne har sammenlignet med den delvise genudsendelse.

Trods heftige angreb på det færøske fjernsyn fra seernes side har der ikke været nogen reaktion herpå fra fjernsynsledelsen. Da det heller ikke ved henvendelse til henholdsvis landsstyremanden for kultur og TV-rådets formand har været muligt at konstatere, hvem der har ansvaret for ændringerne i den danske TV-Avis, ønskes det oplyst, til hvem

[Johs. M. Olsen]

tilladelse til ændring, redigering og klipning er givet, og hvilke betingelser der er stillet herfor.

Svar (31/10 84):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

I anledning af det rejste spørgsmål har ministeriet indhentet følgende udtalelse af 26. oktober 1984 fra Danmarks Radio:

»På denne baggrund skal Danmarks Radio oplyse, at der ikke foreligger nogen tilladelse fra Danmarks Radio til, at færøsk fjernsyn kan gå ind at redigere i de enkelte interviews, men alene til, at enkelte indslag kan udelades, såfremt de f.eks. ikke antages at have relevans for færøske seere.

På den givne foranledning vil spørgsmålet om redigering af TV-Avisen blive taget op med færøsk fjernsyn.«

Jeg henviser hertil.

Spm. nr. S 125

Til *arbejdsministeren* (22/10 84) af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

»Vil ministeren ud fra arbejdstilbudsregisteret oplyse ledighedsgraden i 1983 for personer, som har afsluttet et arbejdstilbud i 1982, og opgive ledighedsgraden procentvis for samtlige 10 intervaller samt oplyse ledighedsgraden for de tilbudspersoner, der har afsluttet et arbejdstilbud mellem 1. oktober 1982 og 1. oktober 1983, og endvidere oplyse antallet af de personer, der har afsluttet et arbejdstilbud mellem 1. juli 1983 og 1. oktober 1984, herunder angive, hvor mange af disse der har afsluttet et anden- eller tredje-gangstilbud?«

Begrundelse

Da det er hensigten, at ændringen af jobtilbudsloven skal ske med tilbagevirkende kraft fra 1. juli 1983, ønsker VS en 100 pct. opklaring af, hvor mange der forlods vil blive omfattet af den. Helt konkret: hvor stort et efterslæb opereres der med?

VS ønsker ligeledes ledighedssituationen 1 år efter afslutning af et jobtilbud belyst, idet denne ledighedsgrad vil give et mere reelt billede af, hvor mange der kan komme på tale som modtagere af uddannelse i stedet

for jobtilbud nr. 2. Man må formode, at stort set alle arbejdsløse, der har modtaget jobtilbud nr. 1, og som ikke 1 år efter dette jobtilbuds afslutning har haft 26 ugers arbejde, vil »vælge« at finde en uddannelsesplads for at nå at få 1½ år på dagpenge.

Der er ligeledes en lang række dunkle punkter med hensyn til uddannelsespladser for denne kategori, ligesom det langtfra er sandsynliggjort, at der overhovedet vil blive tilstrækkeligt med uddannelsespladser til de langtidsarbejdsløse, og det spørgsmål står åbent, om den langtidsarbejdsløse bliver smidt på bistansthjælp, når uddannelseskapaciteten viser sig helt utilstrækkelig.

Svar (1/11 84):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Første del af spørgsmålet om ledighedsgraden kan desværre ikke besvares inden for den givne tidsfrist, idet der til besvarelsen af dette kræves en samkøring af oplysninger i arbejdstilbudsregisteret og CRAM-registeret. Svaret vil blive fremsendt, når denne samkøring er gennemført. Vedrørende sidste del af spørgsmålet kan det oplyses, at der ifølge arbejdstilbudsregisteret var 77.379 personer, der i perioden 1. juli 1983 til 30. september 1984 forlod arbejdstilbudsordningen, hvoraf ca. 12.500 personer har afsluttet et anden- eller tredje-gangstilbud.

Spm. nr. S 128

Til *undervisningsministeren* (23/10 84) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren oplyse, om det er rigtigt, at unge på EFG-skoler og øvrige uddannelsessteder kan forbydes at hænge plakater op og lægge foldere frem, der gør opmærksom på politiske møder i ungdomsorganisationer, og i bekræftende fald efter hvilke regler dette er forbudt?«

Begrundelse

For nylig har en ung elev på en EFG-skole i Fredericia fået forbud mod at hænge en plakat op på en opslagstavle samt mod at lægge nogle foldere frem, som opfordrede til at deltage i et møde i et politisk partis ungdomsorganisation. Som bekendt lærer børn og unge i skolen om vort politiske samfunds-

[Lilli Gyldenkilde]

billede samt om demokratiets vilkår og nødvendighed.

Demokratiet, som vi kender det, kan ikke fungere, hvis ikke også de unge tager det alvorligt – deler sig efter anskuelse og deltager i politiske diskussioner om, hvordan vi sikrer demokrati samt i øvrigt søger at få givet udtryk for, i hvilken retning det skal udvikles.

I denne proces indgår også ungdomsorganisationer – det er i øvrigt i de unge år, interessen starter for samfundsudviklingen – derfor finder undertegnede det forkert, at uddannelsesstederne bliver et forbudt område med hensyn til at gøre opmærksom på møder, hvor denne proces foregår. Ungdomsorganisationerne kan søge tilskud til politisk arbejde og bruger denne mulighed i vid udstrækning og støttes, ligeledes i vid udstrækning, af stat, amtskommuner og kommuner. Det forekommer derfor urimeligt, at andre af det offentlige støttede institutioner forbyder arbejdets udførelse.

Svar (1/11 84):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Baggrunden for spørgsmålet er, at en EFG-elev på teknisk skole i Fredericia har fået forbud mod at hænge en plakat op på skolens opslagstavle samt mod at fremlægge nogle foldere, som opfordrede til at deltage i et møde i et politisk partis ungdomsorganisation.

Der er indhentet en udtalelse fra skolen i anledning af det rejste spørgsmål. Det oplyses, at afvisningen af politisk informationsarbejde på skolen er begrundet i, at skolen umiddelbart efter dens etablering i 1982 fik uanmeldt besøg af forskellige politiske bevægelser, der uden tilladelse fra skolens ledelse udfoldede politisk agitation i skolens kantine, samt at der på skolens officielle opslagstavler – uden indhentet tilladelse – blev opsat plakater med et klart politisk budskab mod arbejdsgeberne.

På denne baggrund traf skolens bestyrelse beslutning om, at skolen alene kan formidle informationer i relation til arbejdsmarkedets organisationer.

Den konkrete sag har imidlertid givet skolen anledning til igen at vurdere spørgsmålet. Skolens ledelse har fuld forståelse for, at eleverne sikres adgang til alsidige oplysninger om engagement i de demokratiske samfunds-

forhold, herunder arbejdet i politiske foreninger.

I konsekvens heraf vil der blive monteret opslagstavler i elevkantinene, hvorpå informationsmateriale af enhver art kan opsættes.

Skolen fastholder, at dens holdning og virke må fremtræde absolut upolitisk.

Jeg kan tilslutte mig skolens holdning, idet jeg finder det udmærket, at der nu åbnes mulighed for et alsidigt politisk informationsarbejde. Disse skoler er selvejende institutioner, og det må være den enkelte skoles ledelse, der fastsætter rammerne for det politiske informationsarbejde, der kan finde sted på den enkelte skole.

Spm. nr. S 130

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (23/10 84) af:

Tinning (VS):

»Er Hørsholm-Rungstedes seneste fremstød for den hvide sport i overensstemmelse med regeringens eliteidrætspolitik?«

Begrundelse

I forbindelse med regeringens lovforslag om eliteidrættens fremme løber der for tiden en lind strøm af spørgsmål fra kulturudvalget til kulturministeren – og efterhånden som svarene kommer tilbage, bliver det mere og mere uklart, om regeringen har en eliteidrætspolitik, og hvad den i givet fald måtte gå ud på.

Hørsholm-Rungstedes seneste fremstød er en fremragende anledning til at gøre diskussionen klar.

I Hørsholm-Rungsted er man gået meget simpelt til værks: første skridt var, at kommunen forærede Hørsholm-Rungsted Tennisklub en byggegrund kvit og frit.

Andet skridt er, at klubben er gået i gang med at samle det nødvendige antal anpartshavere, der skal tegne sig for anparten på 15.000 kr. med det mål at bygge en tennishal med plads til fem baner, som anpartshaverne får råderet over.

Tredje skridt vil være, at de, der har råd til det, spiller tennis, mens andre kan spille rundbold i Rungstedlund, Dyrehaven eller andet. Fjerde skridt kan blive, at andre kommuner følger Hørsholm-Rungstedes eksempel

[Tinning]

og måske inddrager andre idrætsgrene end tennis.

Alt sammen ville det være helt i tråd med regeringens eliteidrætspolitik – eller hvad?

Svar (31/10 84):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Der er her tale om et lokalt anliggende, som regeringen ikke har tænkt sig at blande sig i.

Spm. nr. S 132

Til *justitsministeren* (24/10 84) af:

Tinning (VS):

»Er ministeriet i besiddelse af oplysninger om, hvor store mængder hittehash, Københavns politi er kommet i besiddelse af gennem de sidste fem år, og er disse oplysninger i givet fald offentligt tilgængelige?«

Begrundelse

I sit svar til spørgeren på et tidligere spørgsmål (S 70) skriver ministeren, at hittehash registreres på de enkelte politistationer. Og dette kan naturligvis være forklaringen på, at hittehashen hverken står opført i urolitiet årsrapport eller andre steder.

Men som det fremgik af den artikel i ugeavisen København, der dannede baggrund for spørgsmålet, anslår Christianias retsgruppe mængden af hittehash i politiets besiddelse til omkring 200 kg, repræsenterende en værdi af 8 mill. kr. på gaden.

Derfor er det vigtigt at få rede på, både om dette skøn er korrekt, og om hele lageret også rent faktisk er blevet destrueret.

Når ministeren ifølge svaret tillader sig at gå ud fra, at spørgeren »klart tager afstand fra den helt ubegrundede påstand« – fremsat af retsgruppen i ugeavisen København – »hvorefter politiet skulle gøre sig skyldig i hashhandel m.v.«, kan spørgeren kun udtrykke håbet om, at besvarelsen af dette spørgsmål vil fjerne grundlaget for gruppens mistanker.

Svar (31/10 84):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Justitsministeriet er ikke i besiddelse af statistiske oplysninger, der gør det muligt at besvare det stillede spørgsmål.

I justitsministeriets besvarelse den 16. oktober 1984 af spørgsmål S 70 fra medlem af folketinget Tinning oplystes bl.a., at politidirektøren i København havde oplyst, at Københavns politi i tilfælde, hvor politiet finder euforiserende stoffer, som ikke er i nogens besiddelse, medtager stofferne, hvorefter stofferne registreres og siden destrueres.

Politidirektøren i København har i tilknytning hertil oplyst, at der ikke i Københavns politi foreligger en samlet opgørelse over de foretagne registreringer inden for de sidste 5 år. For perioden 1. december 1983 til 1. september 1984 er det dog opgjort, at der i Christiania af politiet er fundet i alt 4.480 gram hash, som ikke var i nogens besiddelse, og som politiet medtog til politistationen.

Justitsministeriet kan henholde sig hertil.

Spm. nr. S 133

Til *forsvarsministeren* (24/10 84) af:

Albrechtsen (VS):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange efterretningsenheder hjemmeværnet råder over, hvor mange personer de omfatter, på hvilket lovgrundlag de virker, samt hvad deres konkrete opgaver, inkl. øvelser m.v., er i henholdsvis freds-, krise- og krigstid?«

Begrundelse

Ugeavisen København offentliggjorde den 20. september en foruroligende artikel om efterretningsvirksomhed bedrevet af specialenheder i hjemmeværnet (SEP/ELK m.fl.). Ifølge ugeavisen har et medlem af en sådan enhed overvåget flere demonstrationer i København.

Artiklen i ugeavisen København er i sidste uge blevet fulgt op af Ekstra Bladet, der grundigt har redegjort for hjemmeværnsfolks politiske spionage mod fredelige danske borgere gennem de sidste 10–15 år.

Ekstra Bladet har endvidere sandsynliggjort, at hjemmeværnsspionerne opererer på en sådan måde, at skiftende regeringers forbud mod politisk registrering systematisk omgås.

På denne baggrund er det især vigtigt for pressen og offentligheden at få at vide, hvor-

[Albrechtsen]

dan og hvornår der er skabt lovhjemmel for oprettelse af enheder af så uappetitlig art som SEP/ELK, ligesom det bliver spændende at høre nærmere om deres officielle opgaver.

Svar (1/11 84):

Forsvarsministeren (Engell):

Grundlaget for hjemmeværnets virksomhed findes i lov om hjemmeværnet og mere detaljeret i diverse direktiver og bestemmelser, herunder også for hjemmeværnets specielle efterretningspatruljer. Disse direktiver m.v. er klassificerede, hvorfor f.eks. antal personer og antal enheder ikke kan oplyses.

I spørgsmålets begrundelse henvises blandt andet til en artikel i ugeavisen København den 20. september 1984. Jeg kan oplyse, at hjemmeværnet ikke driver efterretningsvirksomhed af den karakter, der er antydnet i dette blad.

I en krigssituation er det for enhver militær enhed af afgørende betydning, at der indsamles oplysninger vedrørende forhold, der kan have indflydelse på kampens udfald, det vil sige viden om fjenden (styrke, placering, bevæbning, uddannelse m.v.) og om kampbetingelserne (terræn og vejr).

Et af midlerne i denne indsamling af oplysninger om fjenden er patruljer, herunder hjemmeværnets specielle efterretningspatruljer. Disse hjemmeværnspatruljer uddannes alene til at løse følgende opgaver på dansk territorium bag fjendens linier:

- opklaring,
- assistance til eventuelle militære enheder og
- begrænset kamppatruljevirkosomhed.

Der er således ikke tale om, at patruljerne har opgaver, før en eventuel fjende har indsat enheder her i landet.

Spm. nr. S 135

Til *boligministeren* (24/10 84) af:

Maisted (FD):

»Hvornår vil ministeren kunne give et svar på spørgsmål nr. S 672 af 20. juni 1984?«

Begrundelse

Den 20. juni 1984 stillede spørgeren spørgsmål til ministeren vedrørende et planlagt ungdomsboligbyggeri i Ålborg kommune.

Den 27. juni svarede ministeren, at boligstyrelsen undersøgte den pågældende sag, og at ministeren ville komme tilbage med et endeligt svar til spørgeren samt til boligudvalget, når denne undersøgelse var tilendebragt.

Når henses til, at fire måneder er gået siden ministerens foreløbige svar, minder spørgeren om spørgsmålet.

Svar (30/10 84):

Boligministeren (Bollmann):

I min besvarelse af 27. juni 1984 af spørgsmål S 672 meddelte jeg, at boligstyrelsen den 21. juni 1984 fra Aalborg byråd havde modtaget den omhandlede ansøgning om statsstøtte til indretning af ungdomsboliger. Boligstyrelsen havde dog på det tidspunkt endnu ikke haft lejlighed til en nærmere undersøgelse af sagen.

Efter en gennemgang af sagen fandt boligstyrelsen, at det var nødvendigt at indhente revideret materiale, idet det fremsendte materiale byggede på den fejlagtige forudsætning, at finansieringen af ombygning af de 16 boliger, som ministeriet havde afslået at yde støtte til, ville kunne ske med indekslån.

Boligstyrelsen anmodede derfor i skrivelse af 28. juni 1984 bygherren om gennem Aalborg kommune at fremsende revideret materiale, såfremt ansøgningen ønskedes opretholdt. Boligstyrelsen har endnu ikke modtaget det reviderede materiale.

Jeg har ikke fundet, at der var grundlag for at orientere nærmere om sagens forløb, forinden boligstyrelsen havde modtaget og behandlet det reviderede materiale. Jeg vil fortsat vende tilbage med et endeligt svar til spørgeren samt orientere boligudvalget herom.

Spm. nr. S 137

Til *fiskeriministeren* (24/10 84) af:

Svend Heiselberg (V):

»Vil ministeren drage omsorg for, at fiskekvoterne fremover administreres på en sådan måde, at vi ikke i flere måneder får et totalt fiskestop af visse fiskearter?«

[Svend Heiselberg]

Begrundelse

Det er overraskende, at der er meddelt totalt fiskestop for sej og kuller. Hvordan forestiller ministeren sig, at der kan drives nogen form for fiskeri, uden at der bliver bifangster?

Forbuddet kommer endog på en årstid, hvor fisken kvalitetsmæssigt er bedst og pris-mæssigt dyrest.

Ministerens bør forhandle omgående med andre EF-fiskerinationer om eventuelt at få en beskedent del af deres eventuelt ikke opfiskede kvoter, således at der bliver plads til en procentandel bifangst.

Også eksporten er dårligt stillet med en sådan administration.

Svar (30/10 84):

Fiskeriministerens (Grove):

De kvoter, der er til rådighed for danske fiskere, har i 1984 været administreret gennem kvartalsmæssige opdelinger af fiskeriet.

For kullers og sejs vedkommende var det forudset, at der til 4. kvartal skulle restere henholdsvis 2.000 tons og 1.000 tons. Kvoterne for 3. kvartal var opfisket i midten af september, men efter enstemmig indstilling fra det rådgivende udvalg vedrørende regulering af fiskeriet undlod man at gennemføre midlertidige fiskestop for de pågældende arter.

Det er hensigten, at de danske kvoter fremover skal administreres i henhold til et generelt reguleringssystem. Der er netop taget skridt til at intensivere drøftelserne med det rådgivende udvalg vedrørende regulering af fiskeriet med henblik på senest den 1. februar 1985 at gennemføre et generelt reguleringssystem. Et sådant system skulle bidrage til at undgå fiskestop af lang varighed.

Spm. nr. S 138

Til *socialministeren* (24/10 84) af:

Helle Degn (S):

»Kan ministeren garantere, at ægtefællers samlede indkomst ikke vil blive berørt af, at den ene ikke får arbejde efter at have benyttet det tilbud om uddannelse, som skal træde i stedet for andet jobtilbud?«

Begrundelse

En ydelse efter bistandsloven vil typisk være lavere end de maksimale dagpenge. Som følge af ægtefællers gensidige forsørgelsespligt efter bistandsloven kan man derfor forestille sig – og frygte – at en stor del af de langtidsledige vil blive afvist på bistandskontorerne med den begrundelse, at deres forsørgelse i forvejen er sikret gennem deres ægtefællers indkomst. Således som sammensætningen er af de langtidsledige, vil det typisk være kvinder, der bringes i den situation. Der er således tale om et tilbageslag for ligestillingen. I mange tilfælde vil ordningen derudover kunne få den konsekvens, at ægtefællerne tvinges til at sælge f.eks. hus eller ejerlejlighed, idet bistandskontorerne vil afslå at give hjælp til ydelserne under hensyn til det fremtidige levestandard.

Der er allerede kommet tilkendegivelser fra mange, som frygter, at den situation vil opstå. Derfor vil det være betryggende med ministerens garanti for, at der som følge af de nye regler ikke vil ske nogen nedgang i ægtefællernes samlede indkomst, men at den, der ikke opnår arbejde efter uddannelses tilbuddet, blot flyttes over på en anden lov, men beholder sit hidtidige økonomiske niveau og sin tilknytning til arbejdsmarkedet.

Svar (5/11 84):

Socialministerens (Elsebeth Kock-Petersen):

Den maksimale hjælp, der kan ydes i op til 9 måneder efter bistandslovens § 37, stk. 2, svarer til de maksimale arbejdsløshedsdagpenge, og der er endda mulighed for forhøjelse af hjælpen på grund af usædvanlig store forsørgerbyrder eller høje boligudgifter. Men principielt skal enhver indtægt fra anden side fradrages i hjælpen.

Det er korrekt, som det nævnes i begrundelsen for spørgsmålet, at ægtefæller efter bistandsloven har pligt til over for det offentlige at forsørge hinanden.

Tilsvarende regler om gensidig forsørgelsespligt findes ikke i arbejdsløshedsloven. Derfor beregnes arbejdsløshedsdagpengene alene på grundlag af indtægtsoplysningerne vedrørende den enkelte person – uanset om pågældende er gift eller ej.

Spm. nr. S 140

Til *udenrigsministeren* (25/10 84) af:

[Gade]

Gade (SF):

»Har regeringen som oplyst i det engelske dagblad The Guardian den 12. september 1984 tilsluttet sig en række fælles retningslinjer for bekæmpelse af international terrorisme?«

Begrundelse

Ifølge oplysninger i The Guardian den 12. september 1984 har EFs udenrigsministre på mødet i Dublin vedtaget fælles og hemmelige retningslinjer for bekæmpelse af international terrorisme. Spørgeren ønsker ved spørgsmålet at få skabt klarhed over oplysningerne i den nævnte artikel samt at få oplyst indholdet af en eventuel aftale.

*Svar (5/11 84):***Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):**

Jeg kan bekræfte, at de ti i lyset af affæren omkring det libyske folkekontor i London, hvor en kvindelig betjent blev skudt, samt Umaru Dikko-affæren har drøftet, hvordan man kan komme den form for terrorisme til livs, som skyldes misbrug af diplomatisk immunitet.

Ikke mindst på grund af et ønske herom fra britisk side mundede drøftelserne ud i nogle konklusioner om mulige reaktioner over for dette fænomen i fremtiden.

Konklusionerne er ifølge sagens natur fortlørlige; men det kan dog nævnes, at hovedprincippet er, at man ikke vil give indrømmelser til dem, der udøver denne form for terrorisme, samt at de ti vil overveje muligheden af fælles optræden i tilfælde af, at et medlemsland udsættes for et alvorligt terroristangreb, som involverer misbrug af diplomatisk immunitet. Konklusionerne har altså ikke karakter af juridisk bindende principper og vedrører ikke terrorismebekæmpelse i almindelighed, men alene handlinger, der foretages under dække af diplomatisk status.

Alt i alt kan jeg sige, at konklusionerne ligger inden for rammerne af Danmarks holdning til bekæmpelse af terrorisme samt til omfanget af diplomatiske privilegier og immuniteter.

Spm. nr. S 141

Til *ministeren for offentlige arbejder* (25/10 84) af:

Kofod-Svendsen (KrF):

»Hvad agter ministeren at gøre for at forhindre, at Jens Jørgen Thorsen bruger en betonvæg på Birkerød station til at profanere og håne Jesuskikkelsen?«

Begrundelse

Ifølge Frederiksborg Amts Avis den 23. oktober vil Jens Jørgen Thorsen den 25. ds. fuldende sin udsmykning af en perronvæg på Birkerød station, selv om det halvfærdige værk er blevet udsat for hærværk.

Jens Jørgen Thorsens udsmykning, hvori bl.a. indgår en nøgen Jesuskikkelse med rejsning, er bestilt af Birkerød Kunstforening, der ifølge oplysninger i Frederiksborg Amts Avis vil give en gave til DSB og byen. Kunstforeningen har betalt materialerne af egne midler. Selv om der således ikke direkte er anvendt offentlige midler til udsmykningen, bør der alligevel være grænser for, hvilke motiver offentlige bygninger kan udsmykkes med.

*Svar (1/11 84):***Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):**

Det var med forfærdelse, jeg blev bekendt med, hvordan Birkerød Kunstforening har disponeret den mulighed, som DSB havde givet kunstforeningen til udsmykning af en væg ved Birkerød station.

Jeg har omgående pålagt DSB at få væggen overmalet, og aftalen med kunstforeningen er hermed bortfaldet.

Jeg er enig med hr. Kofod-Svendsen i, at der er grænser for, hvilke motiver offentlige bygninger kan »udsmykkes« med.

Spm. nr. S 143

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (25/10 84) af:

Poulsgaard (FP):

»Hvor meget har regeringens såkaldte ungdomsudvalgs arbejde kostet?«

Begrundelse

Det ungdomsudvalg, som jo er et stykke socialdemokratisk ungdomspolitik, har nu afsluttet sit arbejde. Hvad den rapport skal

[Poulsgaard]

bruges til, må stå hen i det uvisse. Man må jo håbe, at det går med denne rapport som med U 90, der jo lykkeligvis er glemt. Det er ufatteligt, at regeringen ikke for lang tid siden har opløst dette såkaldte udvalg, der jo intet har med udvalg at gøre, men er en rent politisk foreteelse.

Nu da skaden er sket, kunne det være interessant at få at vide, hvad det har kostet.

Svar (5/11 84):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

De samlede udgifter for regeringens ungdomsudvalg for årene 1981-84 fordeler sig således:

	Kr.
Finansåret 1981.....	667.458
Finansåret 1982.....	1.283.345
Finansåret 1983.....	1.326.639
Finansåret 1984.....	940.000
i alt	4.217.442

De samlede udgifter modsvares af indtægter for salg af delrapport 1-4.....	1.090.000
samt inventaranskaffelser for	60.000
som overdrages til kulturministeriet.	

De samlede nettoudgifter inkl. erlagt moms har således andraget i alt.....	3.067.442
--	-----------

Spm. nr. S 144

Til *miljøministeren* (25/10 84) af:

Maisted (FD):

»Vil ministeren gribe ind over for et urimeligt spild af penge i forbindelse med kravet om nedrivning af Freses ridehal i Slagelse, hvor samme myndigheder, der kræver ridehallen nedrevet, tillader et tilsvarende ulovligt nabobyggeri, og ændre kravet om ødelæggelse af værdier til en bøde for en ulovlig handling?«

Begrundelse

Spørgeren er klar over, at ingen borger i dette land kan sætte sig op imod planlægningsbureaukraterne uden at blive forfulgt og straffet, men det er fuldstændig vanvittigt, at

samfundsgoder for den lokale befolkning skal ødelægges, fordi fredningsfolk ikke kan fordrage en mand, medens de samme fredningsfolk bedre kan lide naboen, hvilket er heldigt for ham, hvorfor de giver dispensation for den ulovligt opførte bygning.

Lighed for loven er selvfølgelig kun bragesnak, men en hjælpende hånd til de unge, der bruger den forhadte mands ridehal, vil pynte på ministerens omdømme i Slagelse og omegn.

Spørgeren er udmærket klar over, at Freses ridehal har været igennem retsmaskineriet, hvor højesteret både har den dømmende og den administrative magt, idet højesteret er repræsenteret i overfredningsnævnet, der behandler sagen, før den har nået at blive til en retssag.

Ministeren har nu en mulighed for at demonstrere, at grundlovens § 3 stadig er gældende.

Spørgeren henviser i øvrigt til forsiden af Sjællands Tidende den 24. oktober 1984.

Svar (2/11 84):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Det rejste spørgsmål angår sagen om den store halbygning, som Torkil Børge Frese har opført på sin 14 ha store landbrugsejendom til anvendelse for hestestutteri og rideskole uden forud at søge tilladelse i henhold til naturfredningslovens skovbyggeliniebestemelse.

Sagen er endeligt afgjort ved højesterets dom af 27. september 1984, hvorved der blandt andet blev givet udtryk for, at der ikke er grundlag for at antage, at det retsstridige forhold kan berigtiges på anden måde end ved fjernelse af bygningen. Højesteret tiltrådte østre landsrets afgørelse om fjernelse af bygningen med den ændring, at fristen for fjernelse blev fastsat til den 1. april 1985.

Jeg kan selvsagt ikke gribe ind over for højesterets afgørelse, men gør opmærksom på, at man både ved domstolene og i overfredningsnævnet under sagens behandling har været inde på det samfundsmæssige værdispild ved bygningens nedrivning. Efter en samlet vurdering af omstændighederne i sagen har man fundet, at hensynet til den almindelige overholdelse af naturfredningsloven måtte tillægges en sådan vægt, at man

[Miljøministeren]

ikke har kunnet tillade bibeholdelse af den omhandlede ridehal.

Jeg er netop gennem fredningsstyrelsen blevet gjort bekendt med, at fredningsnævnet for Vestsjællands amts sydlige fredningskreds den 23. oktober 1984 har truffet afgørelse i den sag, der hentydes til i spørgsmålet. Fredningsnævnet har her efterfølgende godkendt et i strid med naturfredningslovens skovbyggebestemmelse opført omfattende stuehusbyggeri på en mindre landbrugsejendom, der er nabo til Freses ejendom. Nævnet har givet udtryk for, at nævnet ikke ville have givet dispensation i henhold til naturfredningslovens § 47 til det opførte byggeri, hvis ansøgning var blevet indsendt til nævnet før byggeriets gennemførelse. Omstændighederne i de to sager er ikke ganske ens, men jeg har forstået på fredningsstyrelsen, at styrelsen på baggrund af den foreliggende højesteretsdom agter at benytte sin beføjelse i henhold til naturfredningsloven til at indbringe fredningsnævnets afgørelse for overfredningsnævnet.

Endelig bemærkes, at overfredningsnævnets sammensætning er fastsat i naturfredningslovens § 4, således at dette nævn foruden formanden består af 1 medlem valgt af hvert af de partier, der er repræsenteret i finansudvalget, medens 2 medlemmer vælges af højesteret blandt rettens medlemmer. Det er klart, at en højesteretsdommer, der er medlem af overfredningsnævnet, på grund af inhabilitet ikke deltager i højesterets bedømmelse af en sag, som han har været med til at behandle i overfredningsnævnet.

Jeg forstår ikke spørgerens henvisning til grundlovens § 3, idet det netop er denne bestemmelse om adskillelsen af den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt, der bevirker, at jeg – som anført – ikke kan gribe ind og ændre resultatet af en dom afsagt af højesteret.

Spm. nr. S 145

Til miljøministeren (25/10 84) af:

Arentoft (FP):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at genskabe tilliden hos borgere, der i tillid til en vedtaget lokalplan i en kommune har købt parcelhusgrunde og bygget i henhold til planen med lav bebyggelse, hvorefter kom-

munen vedtager en ny lokalplan, så en del af området stilles til rådighed for almennyttigt boligbyggeri med højere og tættere bebyggelse, således at hele området dermed væsentligt ændrer karakter?«

Begrundelse

Der er for spørgeren ikke tvivl om, at den ændring af lokalplanen for Århus kommune, som er den direkte anledning til, at spørgsmålet rejses, er fuldt ud lovlig, men sagens kerne er, hvorvidt den foretagne ændring også er moralsk korrekt.

Den konkrete sag drejer sig om en i Århus byråd den 22. november 1978 vedtaget lokalplan nr. 7, hvorefter 139 grunde blev bygge-modnet til parcelhuse, og indtil nu er de 117 grunde solgt, og kun ganske få er endnu ikke bebygget. De resterende 22 grunde har Århus kommune solgt til en andelsboligforening, hvorefter der nu kan opføres 75 almennyttige boliger i stedet for de planlagte 22 parcelhuse i henhold til en ny lokalplan nr. 220, der blev vedtaget i Århus byråd den 24. oktober 1984.

Begrundelsen skulle være, at det var vanskeligt at sælge de sidste 22 grunde, men efter det for spørgeren oplyste var der over 270 ansøgere til disse grunde. Ihvorvel der henvises til et konkret eksempel, anser spørgeren spørgsmålet som værende af principiel karakter, fordi der med sådanne dispositioner skabes usikkerhed i befolkningen, der handler i overensstemmelse med gældende regler og vedtagelser.

Svar (2/11 84):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Det følger ikke af kommuneplanloven, at en lokalplan for et område er en garanti for, at der ikke senere ved en ny lokalplan kan gennemføres ændrede bestemmelser, hvis forholdene taler for det. Det er almindeligt forekommende, at såvel byplanvedtægter som tidligere lokalplaner må ændres – selvfølgelig under forudsætning af, at dette sker i overensstemmelse med det overordnede plangrundlag.

Det er kommunalbestyrelsen, der som den ansvarlige lokale planlægningsmyndighed træffer beslutning om eventuel ændring af en lokalplan for et område ved vedtagelsen af

[Miljøministeren]

en ny lokalplan efter bestemmelserne herom i kommuneplanloven. Under hensyn til den decentralisering, der har fundet sted, mener jeg derfor ikke, der er grund til at tage yderligere initiativer.

Spm. nr. S 146

Til *socialministeren* (25/10 84) af:

Agerschou (SF):

»Hvordan vil ministeren drage omsorg for, at sagsbehandlingstiden vedrørende arbejdsskader og arbejdsulykker i sikringsstyrelsen og i den sociale ankestyrelse nedbringes væsentligt?«

Begrundelse

I et svar af 27. juni 1984 til folketingets socialudvalg oplyser socialministeren, at der endnu ikke findes statistisk materiale til belysning af sagsbehandlingstiden i sikringsstyrelsen, men at sagsbehandlingen må skønnes at vare fra nogle få måneder op til 3 år.

Endvidere oplyses det, at den gennemsnitlige behandlingstid for arbejdsskadesager i almindelighed har været anslået til 1½ år, men noget længere for sager om erhvervssygdomme og dermed beslægtede sygdomme. Behandlingstiden i den sociale ankestyrelse er ligeledes betydelig.

Under debatten i folketinget torsdag den 25. oktober 1984 om sagsbehandlingen og erstatninger i arbejdsskadesager lovede socialministeren, at sagsbehandlingen ville blive nedsat væsentligt. På den baggrund spørges, hvilke initiativer socialministeren agter at tage.

Svar (1/11 84):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Ved forhandling med sikringsstyrelsen har jeg trukket forskellige punkter frem, som har betydning for sagsbehandlingstiden, og som kan give anledning til ændringer. Styrelsen vil nu tage de fornødne skridt til at gennemføre disse ændringer.

Jeg kan kort nævne, på hvilke områder der agtes taget initiativer til nedsættelse af sagsbehandlingstiden.

Grundfunktionerne – journal, skrivestuer og lignende – vil blive fulgt nøje med hen-

blik på at sikre, at der ikke opstår flaskehalse i systemet.

Sagsgangene vil fortsat blive gennemgået med henblik på hurtigere sagsbehandling.

Udskillelsen af ukomplicerede sager til hurtig behandling, der hidtil er sket på forsøgsbasis, gøres permanent og udstrækkes, således at en tilsvarende ordning gennemføres for erhvervssygdomsområdet.

Der gennemføres behandling i teammøder mellem læger og sagsbehandlere i videst muligt omfang. Det vil herunder blive nøje overvejet, hvilke lægelige oplysninger der kræves. Der forventes herved – som under sagsbehandlingen i øvrigt – opnået en bedre styring af ekspeditionerne, således at så mange af disse som overhovedet muligt foretages samtidig, og således at kun oplysninger, der er absolut nødvendige for sagens afgørelse, indhentes.

Sikringsstyrelsen vil være opmærksom på, at der – som det blev nævnt under folketingsdebatten den 25. oktober 1984 – er situationer, hvor en anket sag genoptages til fornyet behandling, men hvor oversendelse til ankestyrelsen rettelig bør ske straks i stedet. I denne forbindelse vil de to styrelser overveje, om ændrede forretningsgange mellem de to styrelser vil kunne medføre et hurtigere tidsforløb i ankesager.

Styrelsen udsender cirkulærskrivelse til kommunerne, hvorefter det i forbindelse med afgørelser om kapitalerstatning pålægges de sociale udvalg straks at udbetale erstatningen, medmindre udvalget anser udbetalingen for direkte utilrådelig. Efter gældende praksis foretager socialudvalgene nærmere undersøgelser for at sikre, at kapitalbeløbene ikke går tabt i løbet af kortere tid som følge af skadelidtes manglende evne til at administrere erstatningen. Dette må nødvendigvis føre til en vis forsinkelse af udbetalingen.

Endelig vil styrelsen på erhvervssygdomsområdet undersøge mulighederne for at undgå en tidkrævende sagsbehandling i relation til spørgsmålet om, hvem der er forsikringspligtig arbejdsgiver, og hermed hvilket forsikringsselskab erstatningsudbetalingen påhviler.

Med hensyn til sagsbehandlingstiden i ankestyrelsen bliver der, som jeg også henviste til under forespørgselsdebatten den 25. oktober 1984, i denne uge fremsat lovforslag til effektivisering af ankestyrelsen. Lovforslaget

[Socialministeren]

forventes at medføre en lettelse af sagspresset og af sagsgangen i ankeinstanser, herunder den sociale ankestyrelse. Efter lovforslaget tilsigtes der bl.a. en mere rationel anvendelse af ankestyrelsens stab af ankechefer ved, at afgørelser som hovedregel skal træffes på møde med 1 ankechef – og ikke som hidtil 2 ankechefer – og 2 beskikkede medlemmer. Det tilsigtes også, at der skal afgøres forholdsmæssigt flere sager på ankemøderne ved, at der i visse sager gennemføres forenklet mødebehandling. Denne skal bestå i, at sagerne udsendes til de beskikkede medlemmer med en indstilling om afgørelse, og at sagerne herefter alene drøftes på ankemøde, hvis et af de beskikkede medlemmer ønsker det.

I ankestyrelsen er der endvidere i samarbejde med administrationsdepartementet iværksat et internt arbejde med henblik på en mere detaljeret gennemgang af styrelsens sagsgang og struktur. Jeg kan henvise til den nærmere uddybning heraf, som vil ske i forbindelse med behandlingen af forslaget til effektivisering af ankesystemet.

Spm. nr. S 147

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (26/10 84) af:

Jette Thomsen (KF):

»Kan ministeren oplyse, hvor store reklameindtægter TV-Ålborg har haft siden starten og til nu, og hvilke konsekvenser dette måtte få, i betragtning af at man tidligere har truet Radio Voice, København, med at få frataget sendetilladelsen, hvis man ikke stoppede reklamer?«

Begrundelse

Arbejdernes Fællesorganisation har sendet tilladelse til TV-Ålborg og har siden starten benyttet sig af reklamer. Dette synes noget ejendommeligt, når man tager socialdemokratiets holdning til TV-reklamer i betragtning.

Foreløbigt svar (5/11 84):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Der foreligger ikke i øjeblikket for kulturministeriet oplysninger, der muliggør en be-

svarelse af spørgsmålet. Oplysninger om stationens indtægtsforhold er imidlertid nu blevet indkaldt af ministeriet.

Jeg er endvidere blevet gjort bekendt med, at Lokalradio- og -TV-udvalget som led i det løbende tilsyn med nærradio- og lokal-TV-stationer vil undersøge forlydenderne om, at Ålborg Nær-TV har udsendt reklamer.

Jeg skal vende tilbage til sagen, så snart en mere præcis besvarelse er mulig.

Spm. nr. S 153

Til *socialministeren* (26/10 84) af:

Tinning (VS):

»Synes ministeren, det er rimeligt, at en kvindes børn mister det forhøjede børnetilskud, blot fordi kvinden gifter sig med en indsat?«

Begrundelse

Ifølge børnetilskudsloven ydes der ikke almindeligt, men forhøjet børnetilskud til børn af enlige forsørgere. Forskellen udgør 290 kr. i kvartalet.

I socialministeriets cirkulære af 29. november 1978 er det angivet, at forhøjet børnetilskud til børn af enlige kun ydes, når den, der har forældremyndigheden over et barn, reelt er enlig. Hvornår en enlig ikke kan anses for reelt at være enlig, er der redegjort for i cirkulærets punkt 3:

»Samliv mellem forældre, der ikke er gift, udelukker fra forhøjet børnetilskud.

Også samliv – i et ægteskabslignende forhold – med en anden end den anden af forældrene vil udelukke fra forhøjet børnetilskud. Sådant samliv foreligger, når hver af parterne gennem kontante bidrag, arbejde i hjemmet eller på anden måde bidrager til den fælles husførelse, eller når den ene af parterne helt eller delvis bliver underholdt af den anden. Det vil i almindelighed være en forudsætning, at parterne har samme bopæl, men den formelle tilmelding til folkeregistret er ikke afgørende.«

Ingen af disse begrænsninger omfatter den situation, der er skitseret i spørgsmålet. Som bekendt er det uhyre begrænset, hvilke muligheder en indsat har for at bidrage økonomisk til den fælles husførelse. Det er spørgereens principielle opfattelse, at der bør ydes forhøjet børnetilskud til alle børn af enlige.

[Tinning]

Indtil dette mål er nået, må det i det mindste modvirkes, at der sker alt for uhyrlige stramninger af de krav, der skal opfyldes for at blive betragtet som reelt enlig – eksemplet mere end antyder, at udviklingen allerede er gået for vidt.

Svar (2/11 84):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Forhøjet børnetilskud udbetales efter børnetilskudslovens § 2, stk. 2, nr. 1, i stedet for almindeligt børnetilskud, når den, der har forældremyndigheden over et barn, er enlig forsørger.

Hvis det drejer sig om en gift person, er denne betingelse kun opfyldt, jfr. børnetilskudscirkulæret af 29. november 1978, pkt. 3, når den pågældende er separeret eller lever adskilt fra ægtefællen på grund af uoverensstemmelse. Den anden ægtefælles fravær på grund af sygdom, bortrejse, optagelse på plejehjem, afsoning af fængselsstraf etc. betragtes ikke som ophævelse af samlivet med den virkning, at der kan ydes forhøjet børnetilskud.

Den sociale ankestyrelse har i overensstemmelse hermed i en afgørelse af 4. september 1984 givet følgende begrundelse for denne definition af begrebet enlig forsørger:

»Efter den tidligere gældende bestemmelse i børnetilskudslovens § 2, stk. 3, forudsatte udbetaling af forhøjet børnetilskud, at den, der har forældremyndigheden over barnet, ikke lever i ægteskab, medmindre pågældende er separeret eller samlivet er ophævet på grund af uoverensstemmelse.

Denne bestemmelse blev ophævet ved en lovændring i 1973 og erstattet med den nu gældende, hvorefter det som nævnt er en betingelse for at modtage forhøjet børnetilskud, at den, der har forældremyndigheden, er enlig forsørger. Der var med denne ændring tilsigtet en begrænsning af kredsen af personer berettiget til forhøjet børnetilskud. Selv om § 2, stk. 3, blev ophævet, kan der således ikke antages at være sket en udvidelse af kredsen af berettigede. En sådan udvidelse ville foreligge, hvis der for en gift persons adgang til forhøjet børnetilskud ikke fortsat blev stillet krav om, at der enten skulle foreligge separation, eller at en samlivsophævelse skulle skyldes uoverensstemmelse. Det ville ligeledes betyde en udvidelse, hvis de hidtil

gældende betingelser for en gift ansøgers adgang til forhøjet børnetilskud kunne lempes i tilfælde, hvor den pågældende ansøger var gift med en anden end barnets fader (moder).«

Den reelle baggrund for reglen er, at der, når en gift person lever adskilt fra ægtefællen, uden at adskillelsen skyldes uoverensstemmelse, må formodes at bestå et vist økonomisk fællesskab mellem parterne.

Hvad rimeligheden af denne regel angår, må man tage i betragtning, at virkningen på familiens økonomi vil være den samme, hvad enten en enlig moder gifter sig med en indsat eller med en mand, der rent faktisk ikke bidrager til husholdningens opretholdelse. Men en ordning, hvorefter en gift kvinde skulle have samme ret til forhøjet børnetilskud som en enlig forsørger, hvis det kunne dokumenteres, at ægtefællen ikke bidrog til familiens underhold, ville være umulig at administrere i praksis.

De økonomiske vanskeligheder, der eventuelt kan opstå for familien som følge af den ene ægtefælles afsoning af fængselsstraf, kan i øvrigt afhjælpes ved behovsbestemt kontanthjælp efter bistandsloven.

Spm. nr. S 154

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (26/10 84) af:

Tinning (VS):

»Vil ministeren oplyse, om hun på baggrund af den netop afsagte dom agter at ændre ansvarsreglerne for nærradio og lokal-TV?«

Begrundelse

Lederen af Galten lokalradio er af Århus byret blevet idømt en bøde på 40.000 kr. (Aktuelt den 25. oktober 1984). Ikke for et ulovligt forhold, han har begået, men fordi en gæst i studiet har fremsat injurierende udtalelser mod tredjeperson.

Allerede under diskussionerne i folketinget af selve forsøgslovgivningen blev netop ansvarsproblemet rejst, og det blev fra flere sider fremhævet, at programansvaret måtte placeres så tæt ved kilden som overhovedet muligt.

Den afsagte dom illustrerer problemet meget tydeligt. Spørgeren mener derfor, at der

[Tinning]

er god grund til at overveje at ændre de gældende ansvarsregler allerede nu, således at den/de personer, der fremsætter udtalelser, der måtte være strafværdige, også bliver den/de personer, der drages til strafferetligt ansvar. Eftersom nærradio og lokal-TV netop ikke er underlagt hverken regler som DRs alsidighedsregler og programansvarsregler eller presseloven, forekommer det ikke særlig rimeligt, at det er intervieweren, i dette tilfælde identisk med indehaveren af sendetilladelsen, der kan strafforfølges.

Svar (5/11 84):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Det er i en vejledning af 28. februar 1983 om nogle retlige forhold af særlig betydning for lokale radio- og fjernsynsforsøg af kulturministeriet fastslået, at virksomhed ved deltagelse i sådanne forsøg vil være omfattet af dansk rets almindelige ansvarsregler.

Ved en dom af 24. oktober 1984 har retten i Århus fundet lederen af Lokalradio Galten skyldig – ved tilrettelæggelsen og gennemførelsen af et interview i radioen – i forsættlig medvirken til, at den interviewede person sigtede andre for at have gjort brug af eller forsøgt bestikkelse. Denne afgørelse er truffet med henvisning til straffelovens bestemmelser om ærekrænkelser.

Afgørelsen vil efter det for ministeriet oplyste blive anket til landsretten og kan således ikke på nuværende tidspunkt give ministeriet anledning til overvejelser om en ændring af ansvarsreglerne.

I øvrigt vil ansvarsreglerne for udsendelser i radio og fjernsyn blive taget op til overvejelse i lyset af mediekommissionens afsluttede betænkning, der forventes at behandle dette spørgsmål, og som vil fremkomme inden årets udgang.

Spm. nr. S 155

Til *justitsministeren* (26/10.84) af:

Lenger (VS):

»Finder ministeren, at Århus kommunes politianmeldelse mod en gruppe forældre, der har nedrevet et sundhedsfarligt loft i en daginstitution, berettiger kommunen til at udlevere oplysninger til politiet, som kom-

munen ellers ikke ville være berettiget til at udlevere?«

Begrundelse

Forældre i fire århusianske daginstitutioner har af hensyn til deres børns velfærd og sundhed fjernet nogle sundhedsfarlige karlitlofter. I stedet for at påskønne denne ansvarlige handling indgav kommunen politianmeldelse mod de pågældende. Som betingelse for at realitetsbehandle denne anmeldelse krævede politimesteren i Århus at få udleveret en oversigt over alle forældre med børn i disse institutioner, vel vidende at ikke alle kunne have deltaget i aktionen.

Dette ønske har Århus kommune nu tænkt sig at imødekomme.

Det principielle problem er, at kommunen normalt ville være helt uberettiget til at udlevere forældrenes navne til politiet, og den planlagte udlevering begrundes udelukkende i, at det er kommunen selv, der har indgivet politianmeldelsen. Spørgeren finder, at denne begrundelse er helt utilstrækkelig, idet den indbærer, at en kommunes tavshedspligt dermed ikke mere er ubetinget, men kan omgås af kommunens egne handlinger. Konsekvensen af et sådan brud på tavshedspligten vil være, at den offentlige myndighed, som er pålagt tavshedspligt, selv kan fremkalde en situation, der svækker tavshedspligten.

Hvis politianmeldelsen var indgivet af en anden part, ville det ligge uden for enhver tvivl, at kommunen fortsat havde tavshedspligt. Hvis politiet havde krævet navne på forældre med børn i institutioner, som ikke er berørt af nedrivningen af de sundhedsfarlige lofter, ville det også ligge uden for enhver tvivl, at tavshedspligten var gældende. Men med dette brud på tavshedspligten behandles ikke-deltagende forældre fra de berørte institutioner anderledes end forældre fra institutioner, hvor der ikke har været aktioner.

Spørgeren ønsker derfor oplyst, om ministeren finder, at en kommune er berettiget til at bryde sin tavshedspligt som følge af en situation (politianmeldelse), som den selv har fremkaldt, og om kommunen som følge heraf er berettiget til at udlevere navne på forældre, som den selv ved ikke har deltaget i aktionen, samt generelt navne på forældre, der har afgivet oplysninger til kommunen under

[Lønger]

helt andre forudsætninger, herunder tillid til, at kommunen overholdt sin tavshedspligt.

Svar (5/11 84):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Politimesteren i Århus har over for justitsministeriet oplyst, at Århus magistrats social- og sundhedsforvaltning i juli måned 1984 har indgivet anmeldelse til politiet om hærværk begået mod 4 daginstitutioner i kommunen. Det fremgår af anmeldelsen, at gerningsmændene til hærværket er en gruppe forældre, der formentlig har skaffet sig adgang til institutionerne ved hjælp af nøgler, som forældrerådet kunne råde over.

På den baggrund anmodede politiet kommunen om at få oplyst navne og adresser på de forældre, der havde børn i de pågældende institutioner. Politiet modtog herefter oplysning om navne og adresser på forældrerådsformænd og forældrerådsmedlemmer samt navne og adresser på samtlige personer ud over personale, der har nøgle, eller som kan få udleveret nøgle til institutionerne. Politiets afhøringer viste, at andre forældre end medlemmer af forældrerådene havde deltaget, men at de afhørte ikke har villet eller kunnet oplyse navne på andre, der har deltaget. Politiet har derfor på ny anmodet kommunen om at give de ønskede oplysninger.

Ansatte i sundhedsforvaltningen er omfattet af de almindelige regler om tavshedspligt i straffelovens § 152 og § 264 b. Efter den sidstnævnte bestemmelse må ansatte ikke videregive oplysninger, når dette »røber privatlivet tilhørende hemmeligheder« til uvedkommende.

Efter justitsministeriets opfattelse har en videregivelse af oplysninger om, hvilke forældre der havde børn i de fire daginstitutioner, til politiet under de foreliggende omstændigheder, hvor oplysningerne er af betydning for efterforskningen af en straffesag, utvivlsomt ikke karakter af videregivelse til »uvedkommende«. En sådan videregivelse er således ikke i strid med straffelovens regler om tavshedspligt.

Spm. nr. S 157

Til *justitsministeren* (26/10 84) af:

Leif Hermann (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at det af Københavns kommunes socialdirektorat den 1. oktober 1984 udsendte interne cirkulære om samarbejde med politiet er blevet til på foranledning af eller i øvrigt i samarbejde med politidirektøren i København?«

Begrundelse

Tavshedspligtsudvalgets betænkning fortolker de gældende tavshedspligtslovbestemmelser i straffeloven og tjenestemandsløvgivningen m.v. således, at der i praksis gælder en almindelig oplysningspligt mellem offentlige myndigheder. Denne oplysningspligt antages ifølge udvalgsflertallets fortolkning generelt at bryde tavshedspligten også for personoplysninger. Denne fortolkning er imidlertid fra flere sider fremhævet som betænkelig såvel fra juridisk som fra politisk hold. Senest har den tidligere ombudsmand i dagbladet Information den 25. oktober 1984 ædruvaret herimod og i denne sammenhæng påpeget, at højesteretsdommen i den såkaldte Århussag anerkender socialforvaltningens tavshedspligt.

Det må derfor forekomme yderst betænkeligt, såfremt Københavns politidirektør alene på grundlag af betænkningens fortolkning af tavshedspligtbegrebet har foranlediget eller på anden måde medvirket til udsendelsen af ovennævnte cirkulære.

Svar (5/11 84):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Politidirektøren i København har over for justitsministeriet oplyst, at politidirektøren ikke har foranlediget det omhandlede cirkulære udarbejdet eller deltaget i et samarbejde med Københavns kommunes socialdirektorat om udarbejdelsen.

Politidirektøren i København har videre oplyst, at politiet under de løbende drøftelser i forbindelse med det almindelige kriminalpræventive samarbejde over for repræsentanter fra de sociale myndigheder i Københavns kommune har udtrykt ønske om, at samarbejdet mellem de enkelte afdelinger under kommunens sociale myndigheder og politiet kan foregå efter ensartede retningslinier.

Justitsministeriet kan henholde sig hertil.

Spm. nr. S 159

Til *arbejdsministeren* (26/10 84) af:

Svend Auken (S):

»Vil ministeren offentliggøre det materiale, som siges at eksistere, og som sandsynligvis, at 70 pct. af de langtidsledige – først og fremmest gifte kvinder – overhovedet ikke vil være berettiget til økonomisk bistand, når deres arbejdsløshedsdagpenge falder væk?«

Svar (5/11 84):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Hverken arbejdsministeriet eller socialministeriet er bekendt med det i spørgsmålet omtalte materiale. Der henvises i øvrigt til svar på spørgsmål nr. S 160.

Spm. nr. S 160

Til *arbejdsministeren* (26/10 84) af:

Svend Auken (S):

»Hvor mange langtidsledige med afsluttet jobtilbud vil maksimalt være berettiget til uddannelses tilbud i 1985, 1986 og 1987?«

Svar (5/11 84):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Det fremgår af aftalen med det radikale venstre, at den nærmere uformning af ordningen skal aftales i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget. Dette arbejde er endnu ikke så langt fremme, at det stillede spørgsmål kan besvares.

Spm. nr. S 161

Til *arbejdsministeren* (26/10 84) af:

Svend Auken (S):

»Hvor mange langtidsledige vil efter de nugældende regler være berettiget til bistandshjælp efter at have mistet retten til dagpenge?«

Svar (5/11 84):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Socialministeriet er blevet hørt om spørgsmålet og oplyser følgende, som jeg kan henholde mig til:

»Socialministeriet har for at belyse, i hvilket omfang langtidsledige – hvis de mister retten til dagpenge – vil være berettiget til kontanthjælp efter bistandsloven, foretaget

en undersøgelse på grundlag af lovmodellens registerbefolkning 1982.

Undersøgelsen opgør indkomstforholdene for personer, der i 1982 havde en ledighedsgrad på mindst 0,85. (Undersøgelsen kan ikke isolere f.eks. langtidsledige, der har modtaget et eller flere jobtilbud).

Ud fra undersøgelsen skønnes det, at så godt som alle enlige langtidsledige vil være berettiget til kontanthjælp. For gifte langtidsledige, der mister dagpengereetten, betyder ægtefællens indtægt en så stor reduktion i kontanthjælpen, at der ikke vil blive udbetalt hjælp til ca. 15 pct. For de resterende 85 pct. vil ægtefællens indtægter ikke medføre bortfald af kontanthjælpen.«

Spm. nr. S 162

Til *arbejdsministeren* (26/10 84) af:

Svend Auken (S):

»Hvor mange langtidsledige regner regeringen med vil miste dagpengereetten 1986, 1987 og 1988 som følge af forliget mellem regeringen og de radikale?«

Svar (5/11 84):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Det fremgår af aftalen med det radikale venstre, at den nærmere udformning af ordningen skal aftales i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget. Dette arbejde er endnu ikke så langt fremme, at det stillede spørgsmål kan besvares.

Spm. nr. S 165

Til *indenrigsministeren* (26/10 84) af:

Svend Auken (S):

»Har de kommunaløkonomiske konsekvenser af forliget mellem regeringen og det radikale venstre været forhandlet med amter og kommuner?«

Svar (31/10 84):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Regeringens overvejelser om at reducere de statslige generelle tilskud for 1985 med mindst 4 mia kr. på grund af de konjunktur-betingede overskud i kommunerne har været drøftet med de kommunale organisationer i regeringens kommunekontaktudvalg.

[Indenrigsministeren]

Som nævnt i forliget vil regeringen snarest indlede drøftelser med de kommunale organisationer med henblik på, at der kan fremlægges lovforslag, som fastlægger rammerne for den varige konjunkturregulering af kommunernes økonomi for 1986 og fremover.

Omfanget af de kommunaløkonomiske konsekvenser af forligets øvrige dele vil i overensstemmelse med sædvanlig praksis blive drøftet med de kommunale parter i forbindelse med de løbende forhandlinger om reguleringen af de generelle statstilskud. Konsekvenserne vil således være omfattet af den lovfæstede regulering af de generelle statstilskud, hvorefter kommunerne kompenseres ikke alene for overførsel af allerede eksisterende opgaver, men også for fremtidige udgifter som følge af nye reglers indførelse.

Spm. nr. S 167

Til *arbejdsministeren* (26/10 84) af:

Carsten Andersen (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvilke ekstra aktiviteter der er iværksat på arbejdsmarkedsuddannelsesområdet efter indførelsen af AUD?«

Begrundelse

Der er nu gået en rum tid, siden AUD blev indført, og da det kan være ret vanskeligt at få overblik over arbejdsmarkedsuddannelsernes omfang og emneområder, vil spørgeren gerne have en orientering herom.

Svar (1/11 84):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Med vedtagelsen af loven om en arbejdsmarkedsuddannelsesfond skete ingen ændringer i reglerne om styringen af arbejdsmarkedsuddannelserne. Aktivitetsniveauet, herunder fordelingen mellem de enkelte uddannelsesprogrammer, fastsættes som hidtil på de årlige finanslove.

Siden loven om en arbejdsmarkedsuddannelsesfond trådte i kraft 1. april 1984, er således alene gennemført den aktivitet inden for arbejdsmarkedsuddannelsernes forskellige programmer, som folketinget har fastlagt rammerne for på finansloven for 1984.

Det drejer sig om følgende aktiviteter:

- § 28.02.30. Uddannelse af specialarbejdere
- § 28.02.32. Efteruddannelse af faglærte m.v.
- § 28.02.33. Omskoling
- § 28.02.34. Træningsskolen i Storkøbenhavn for unge arbejdsledige
- § 28.02.35. Særlig erhvervsforberedende uddannelse af unge og
- § 28.02.36. Erhvervsintroducerende kurser for langtidsledige m.fl.

Som ny aktivitet er på ændringsforslag til forslag til finanslov for 1985 medtaget forslag om en bevilling på 40 mill. kr. til etablering og drift af særlige uddannelsesstilbud til langtidsledige over 24 år, som i henhold til regeringens aftale med det radikale venstre i stedet for 2. arbejdstilbud skal have ret til at modtage uddannelsesydelse (§ 28.02.37. Arbejdsmarkedsuddannelser af længere varighed for langtidsledige over 24 år).

Spm. nr. S 169

Til *socialministeren* (26/10 84) af:

Erik B. Smith (S):

»Hvor mange personer skønner ministeren vil blive overført til førtidspension som følge af regeringspartierne forlig med det radikale venstre, hvorefter man efter afsluttet uddannelse mister retten til dagpenge, såfremt man ikke har skaffet sig beskæftigelse?«

Begrundelse

Det blandede socialmedicinske kriterium og det sociale kriterium for personer over 50 år giver mulighed for at overføre personer fra bistandshjælp til førtidspension.

I egne af landet med høj ledighed og svag erhvervsstruktur må man påregne, at pensionsnævnene tager hensyn til udsigten til at komme i beskæftigelse igen som et element blandt flere i forbindelse med vurderingen af ansøgninger om førtidspension, og der er næppe tvivl om, at antallet af ansøgere til førtidspension vil stige som følge af regeringens forlig.

Svar (2/11 84):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Det fremgår af aftalen mellem regeringen og det radikale venstre, at den nærmere udformning af jobtilbudsordningen skal aftales

[Socialministeren]

i forbindelse med udarbejdelse af lovforslaget.

Dette arbejde er ikke så langt fremme, at det stillede spørgsmål kan besvares.

Spm. nr. S 170

Til *socialministeren* (26/10 84) af:

Erik B. Smith (S):

»Vil ministeren oplyse, hvilke særlige foranstaltninger kommunernes social- og sundhedsforvaltninger er i stand til tilbyde de bistandsklienter, som har mistet retten til dagpenge som følge af regeringens forlig med det radikale venstre?«

Begrundelse

Det har været fremhævet i dagspressen bl.a. af finansministeren, at kritik af det indgåede forlig mellem regeringspartierne og det radikale venstre er udtryk for mistillid til det sociale system, og at man i det sociale system får lejlighed til, når de pågældende overføres til bilstandsloven m.v., at tilbyde en individuel hjælp, der sikrer, at den pågældende kan klare sig fremover.

Da social- og sundhedsforvaltningerne også er til rådighed for dagpengemodtagere, er det ikke umiddelbart indlysende, at den omstændighed, at de pågældende overføres til hjælp efter bilstandsloven, udløser nye hjælpeforanstaltninger fra det offentlige.

Svar (2/11 84):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Social- og sundhedsforvaltningerne er efter bilstandslovens § 41 forpligtet til at tage ansøgerens og familiens forhold op til en samlet bedømmelse. Denne vurdering skal foretages senest 3 måneder efter hjælpens påbegyndelse. Det skal bl.a. undersøges, om der er grundlag for at yde andre former for bistand end løbende økonomisk hjælp.

Den individuelle hjælp, som er omtalt i begrundelsen for spørgsmålet, kan f.eks. være hjælp til uddannelse, erhvervs-mæssig op-træning og omskoling efter bilstandslovens § 42.

Udgangspunktet er, at det sociale udvalg i tilfælde, hvor en ansøgers forhold giver rimelig anledning hertil, skal vurdere, om der er behov for at yde direkte økonomisk hjælp til

uddannelse m.v. Behovet for støtten skal være begrundet i den pågældendes særlige sociale situation. Bedømmelsen heraf sker derfor på grundlag af en samlet vurdering, hvori der indgår lægelige (fysiske og psykiske), erhvervs-mæssige og sociale momenter, herunder familiemæssige forhold.

Når revalideringen er påbegyndt, vil forløbet blive fulgt, således at der kan gribes ind, hvis sociale eller personlige problemer truer et gunstigt resultat af denne.

Spm. nr. S 171

Til *socialministeren* (26/10 84) af:

Erik B. Smith (S):

»Hvor store udgifter forventer ministeren at kommunerne og staten må afholde efter bilstandslovens § 37, stk. 2, (den forbigående bilstandshjælp), bilstandslovens § 37, stk. 4, (den nedsatte forbigående bilstandshjælp), bilstandslovens § 42 (revalideringsbestemmelsen) og bilstandslovens § 43 (den varige bilstandshjælp) i anledning af regeringens aftale med det radikale venstre om afskaffelse af 2. jobtilbud?«

Begrundelse

For at bedømme virkningerne af aftalen mellem det radikale venstre og regeringspartierne er det nødvendigt at få oplyst, hvor mange personer det drejer sig om, og hvilke omkostninger samfundet i øvrigt pådrages i forbindelse med, at store grupper overføres fra dagpenge til bilstandshjælp.

Svar (2/11 84):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Det fremgår af aftalen mellem regeringen og det radikale venstre, at en nærmere udformning af jobtilbudsordningen skal aftales i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget.

Dette arbejde er ikke så langt fremme, at det stillede spørgsmål kan besvares.

Spm. nr. S 172

Til *socialministeren* (26/10 84) af:

Erik B. Smith (S):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes kommunernes revalideringsforpligtelse forud for

[Erik B. Smith]

indstilling til en førtidspension skal indfries i de situationer, ansøgeren om førtidspension har gennemgået en uddannelse af op til 1½ års varighed med uddannelsesyddelse i stedet for 2. arbejdstilbud?»

Begrundelse

Ifølge aftalen mellem regeringspartierne og det radikale venstre erstattes 2. jobtilbud for langtidsledige med uddannelsesstilbud med en uddannelsesyddelse i op til 1½ år. Efter gennemført uddannelse skal den pågældende herefter sikre sig arbejde; ellers mistes retten skal dagpenge, og man overføres til hjælp efter bistandsloven.

Halvdelen af alle langtidsledige er allerede uddannet, og man må derfor påregne, at en ganske stor gruppe af dem, der modtager uddannelsesstilbuddet, i stedet for 2. arbejdstilbud således vil have to uddannelser på det tidspunkt, hvor de overføres til hjælp efter bistandsloven.

Kommunernes revalideringsforpligtelser kan på denne baggrund blive mere formelle end reelle.

Svar (2/11 84):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Tilkendelse af pension efter pensionslovens § 14, stk. 1-2, og stk. 3, nr. 1 og 2, forudsætter foruden en varig nedsættelse af erhvervsevnen, at der ikke foreligger mulighed for at iværksætte foranstaltninger, der kan antages mere varigt at forbedre erhvervsevnen, jfr. lovens § 15, stk. 1. Sidstnævnte betingelse er uddybet i sikringsstyrelsens vejledning af 5. september 1984 om social pension, pkt. 60, hvoraf det tillige fremgår, at lignende overvejelser må gøres ved tilkendelse af pension efter lovens § 14, stk. 3, nr. 3. Af vejledningens pkt. 60 fremgår endvidere, at der ved foranstaltninger til forbedring af erhvervsevnen ud over egentlig lægelig behandling også forstås anskaffelse af hjælpemidler, indretning af hjem og arbejdsplads, løsning af særlige transportproblemer etc. og egentlige revalideringsforanstaltninger.

Det sociale udvalg skal ved vurderingen af muligheden for at iværksætte egentlige revalideringsforanstaltninger tage udgangspunkt i, om den pågældende opfylder betingelserne for at få støtte efter bistandslovens § 42.

Er der udsigt til, at den pågældende gennem hjælp til uddannelse og erhvervsmæssig optræning eller omskoling kan blive i stand til fremtidig at klare sig selv og sørge for sin familie, anses revalideringsmuligheden ikke for udtømt. Revalideringsplanen vil herefter blive lagt ud fra en konkret vurdering af den enkeltes situation, således som det er beskrevet i punkt 7 i socialministeriets cirkulære af 30. marts 1976 om hjælp efter bistandslovens § 42, som ændret ved cirkulære af 17. oktober 1980.

Spm. nr. S 173

Til *boligministeren* (26/10 84) af:

Pelle Voigt (SF):

»Vil ministeren omgående tage initiativ til at forbyde salg af udlejede ejerlejligheder, så der sættes en stopper for den modbydelige spekulation, som de såkaldte dødslisters over lejere i Søllerød Park er et udslag af?»

Begrundelse

Såvel i radioens natredaktion som i Ekstra Bladet har man indgående behandlet den uhyggelige form for spekulation i ejerlejligheder, som udarbejdelsen af de såkaldte dødslisters i Søllerød Park er et udtryk for. I en henvendelse fra Lejernes LO til folketingets boligudvalg af 25. oktober 1984 (alm. del, bilag 12) er der peget på en mulig måde effektivt at forbyde denne usmagelige praksis på: en tilføjelse til ejerlighedslovens § 9, så det af et nyt stk. 2 klart fremgår, at salg af udlejede ejerlejligheder først kan finde sted, når lejeren er fraflyttet af egen fri vilje.

Dersom boligministeren ikke omgående vil tage initiativ til en sådan lovændring, vil SF fremsætte og søge flertal for et forslag herom uden om regeringen.

Svar (30/10 84):

Boligministeren (Bollmann):

Da det ikke kan udelukkes, at et initiativ som foreslået i spørgsmålet kan indeholde elementer af ekspropriation af ejers rådighedsret over en ejendom, der er udstykket i ejerlejligheder, har jeg d.d. anmodet justitsministeren om en udtalelse.

[Boligministeren]

Når udtalelsen foreligger, skal jeg vende tilbage med en endelig besvarelse over for boligudvalget med kopi til spørgeren.

Spm. nr. S 178

Til *forsvarsministeren* (29/10 84) af:

Pelle Voigt (SF):

»Er den sidste tids kontakter og tilbud med henblik på en snarlig afslutning af retssagen mod orlogskaptajn H. G. Olsen udgået fra forsvarsministeriet med eller uden ministerens vidende og billigelse?«

Begrundelse

Ifølge oplysninger i Holbæks Amts Venstreblad af 23., 24. og 25. oktober 1984 har mindst én medarbejder i forsvarsministeriet inden for de sidste uger kontakten søfficerernes organisation med tilbud om en snarlig afslutning på retssagen mod orlogskaptajn Olsen.

Det virker stærkt usandsynligt, at nogen i forsvarsministeriet uden ministerens vidende og billigelse skulle have fremsat sådanne tilbud. Og det virker mindst lige så sælsomt, at ministeren, som jo netop tidligere har hævdet at have modsat sig en sådan købslæn, skulle have kendskab til og billiget dette forsøg på at standse domstolens behandling af sagen.

Svar (5/11 84):

Forsvarsministeren (Engell):

Der er ikke fra forsvarsministeriet udgået kontakter eller fremsat tilbud med henblik på en snarlig afslutning af retssagen mod orlogskaptajn H. G. Olsen. Orlogskaptajn Olsens organisation har rettet henvendelse til en medarbejder i forsvarsministeriet, men henvendelsen blev uden forelæggelse for mig besvaret med, at sagen måtte fortsætte ved retten.

Spm. nr. S 183

Til *socialministeren* (30/10 84) af:

Tinning (VS):

»Kan ministeren bekræfte, at løsladelsespenge skal betragtes som formålsbestemt opsparing og derfor ikke skal modregnes ved beregning af kontanthjælp?«

Begrundelse

Løsladelsespengene kommer til verden ved en form for bunden opsparing: der skal lægges ca. 7 kr. til side pr. dag, man sidder inde. Formålet med opsparingen er naturligvis, at man skal have lidt penge til dagen og vejen i den første svære tid efter løsladelsen.

Det siger dog sig selv, at løsladelsespenge ikke rækker langt, og kort efter løsladelsen må den løsladte som regel en tur på bistandskontoret. Når løsladelsespengene her modregnes i den udmålte hjælp, undergraves løsladelsespengenes funktion, idet pengene ganske enkelt inddrages helt eller delvis af bistandskontoret.

Dette forekommer mildt sagt u hensigtsmæssigt, både i forhold til regeringens megen snak om en kundevenlig, smidig og effektiv offentlig administration, og hvad der er vigtigere: i forhold til de fine officielle erklæringer om nødvendigheden af resocialisering, støtte til den enkelte osv.

Der er derfor behov for en klargøring – eller ændring – af de gældende regler.

Svar (5/11 84):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Ydelse af forbigående kontanthjælp efter bistandsloven forudsætter, at pågældende opfylder en række betingelser, bl.a. at hverken han selv eller ægtefællen er i besiddelse af formue, hvoraf det økonomiske behov kan dækkes. Der kan dog undtagelsesvis ses bort fra besiddelsen af en mindre formue, som bør bevares af hensyn til boligmæssige forhold eller pågældendes og familiens erhvervs- eller uddannelsesmuligheder.

Det beløb, som en person under afsoning sparer op med henblik på den første tid efter løsladelsen, må efter socialministeriets opfattelse betragtes som en formue i bistandslovens forstand, som i givet fald vil kunne bevares for pågældende, såfremt beløbet tænkes anvendt til et af de i loven nævnte formål: bolig, erhverv eller uddannelse.

Det afhænger af det enkelte sociale udvalgs (socialforvaltnings) konkrete vurdering, om der er grundlag for at se bort fra løsladelsespengene.

Hvis socialforvaltningen afslår at se bort fra beløbet, kan afgørelsen indbringes for aptsankenævnet.

Spm. nr. S 186

Til statsministeren (30/10 84) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Er statsministeren enig med trafikminister Arne Melchior, der ifølge Jyllands-Posten den 30. oktober har udtalt, at politikerne rejser for lidt?«

Begrundelse

Da statsministeren tiltrådte i september 1982, blev det nævnt, at den borgerlige regering ville spare bl.a. på folketingets mange rejser. Nu skal folketingets trafikudvalg sandsynligvis foretage en rejse til 400.000 kr. til Japan for at studere brobyggeri. Da der efter al sandsynlighed i de næste 10 år ikke vil være planer for en Storebæltsbro i Danmark, er det efter spørgerens mening en ganske overflødig rejse, som kun kan betragtes som en fornøjelsestur for medlemmerne.

I hvert fald burde udvalget udskyde rejsen, til der er truffet beslutning om, hvorvidt en Storebæltsbro skal bygges eller ej.

Svar (1/11 84):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Det må være folketinget, der selv afgør, i hvilket omfang folketingets medlemmer skal foretage rejser for at skaffe sig yderligere viden om de problemer, de skal tage stilling til.

Bortfaldet spørgsmål:**Spm. nr. S 131**

Formanden:

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 131, der var stillet af Pia Kjærsgaard (FP) til ministeren for kulturelle anliggender, den 25. oktober 1984 er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til ministeren for kulturelle anliggender (23/10 84) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Kan ministeren nu på baggrund af ministerens svar af 28. august 1984 på spørgsmål nr. S 940 oplyse, hvor stor en del, oplyst i

kroner, af ministerens rejse og ophold ved de olympiske lege i Los Angeles der er betalt af skatteydermidler?«

Supplerende besvarelse af skriftligt besvaret spørgsmål:**Ad spm. nr. S 78**

Formanden:

Fra arbejdsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af medlem af folketinget Bernhard Baunsgaard (RV) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med begrundelsen og svaret er optaget i Folketingstidende foran sp. 1175, var sålydende:

Til arbejdsministeren (16/10 84) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Hvor store er samfundets tab på den for lave forrentning af lånene til arbejdsløsheds-kasserne, og hvor store er tabene på fejludbetalingerne siden 1970?«

Begrundelse

Ministeriet har tidligere oplyst, at samfundets tab på den meget ringe forrentning af lånene til arbejdsløsheds-kasserne var ca. 260 mill. kr. Andre beregninger, som i dag i Jyllands-Posten citeres fra landsdommer Niels Larsens beretning, peger på meget større beløb. Jyllands-Posten anslår det til ½ mia kr.

Fejludbetalingerne fra arbejdsløsheds-kasserne, der jo også vil fortsætte i næste finansår, må tilsammen udgøre endnu større beløb.

For diskussionen om arbejdsløsheds-kasserne og deres virke vil det have interesse at få de samlede beløb oplyst. Beløbene bedes opgjort for hvert finansår for sig.

Supplerende svar (1/11 84):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

I mit svar af 24. oktober 1984 til hr. Bernhard Baunsgaard er statens tab på ca. 260 mill. kr. på forrentningen af forskudsmidlerne til arbejdsløsheds-kasserne fejlagtigt angivet til at dække årene 1976 til 1981.

Tallet på ca. 260 mill. kr. dækker perioden 1976 til 1982.

Jeg beklager den forkerte tidsangivelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 40:

Forslag til lov om ændring af militær retsplejelov.

(Fremsat 30/10 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Hjortnæs (S):

Jeg skal kort meddele, at socialdemokratiet kan tilslutte sig det foreliggende lovforslag.

Houe (KF):

Det konservative folkeparti kan meddele sin støtte til det af ministeren fremsatte forslag.

Vi finder det ikke hensigtsmæssigt, at militære chefer skal kunne ikende bøde af ubegrænset størrelse. Skulle det ved en sag være nødvendigt at anvende større sanktioner end en bøde på 2.000 kr., kan sagen jo henvises til domstolene. Det vil alle, både rettergangschefer og det personel, som arbitrært kan ikende straffe, være bedst tjent med.

Det konservative folkeparti vil medvirke ved en hurtig udvalgsbehandling.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Venstre kan tilslutte sig forslaget, og jeg har ingen bemærkninger til det.

Stinus (RV):

På baggrund af forsvarsministerens begrundelser og henvisningen til de foretagne ændringer i den borgerlige retsplejelov kan det radikale venstre give tilslutning til ministerens forslag, idet vi betragter dette som en rimelig ajourføring af den militære retsplejelov.

Sonja Albrink (CD):

Da mit partis ordfører, hr. Nør Christensen, ikke kan være til stede i salen i dag, skal jeg fremsætte CDs synspunkter i denne sag.

Vi er enige i, at det er nødvendigt at ændre retsplejelovens regler om ophævelse af bødegrænsen på 2.000 kr. Dermed skulle man så tro, at vi pr. automatik mener, at bødegrænsen for de militære rettergangschefer også bør være fri. Det mener vi ikke. Vi vil

gerne støtte ministerens ønske om denne begrænsning for de militære rettergangschefer, og vi er trygge ved at overlade de nærmere bestemmelser herom til ministeren.

Centrum-demokraterne mener, der er et klart behov for en styrkelse af det læge element ved domstolsbehandlingerne. Vi vil meget nøje følge de ændrede regler i retsplejen for at vurdere, om anvendelse af lægdommere i højere grad er en farbar vej.

Pelle Voigt (SF):

Den 29. marts 1984 behandlede folketinget et forslag fra SF om at afskaffe den militære straffelov i fredstid. Det forslag led en krank skæbne i forsvarsudvalget, men vi agter desuagtet at arbejde videre ud fra det, som var hovedsynspunktet i forslaget. Det betyder også, at vi i SF kan give tilslutning til enhver form for civilisering af den militære retspleje, og vi anser det forslag, som ministeren har fremsat her, i alt væsentligt som et skridt i den retning og kan tilsige støtte til ethvert forsøg på at tilnærme den militære straffe- og retspleje til den civile.

Det er vores opfattelse, at de folk, som i dag arbejder i det danske forsvar, under alle omstændigheder i fredstid skal sikres – så vidt det overhovedet er muligt – den samme retsbeskyttelse og de samme arbejdsforhold, som er gældende på det civile arbejdsmarked.

Albrechtsen (VS):

VS støttede i sin tid det forslag, som hr. Pelle Voigt henviste til, og også de tanker, som hr. Pelle Voigt gjorde rede for, så dem skal jeg ikke gentage. Jeg vil blot om selve indholdet i dette forslag sige, at det for så vidt er ret begrænsede tiltag, der er tale om, men jeg er også enig i, at de går i den rigtige retning. Dog kunne jeg godt tænke mig, at dette med maksimumsgrænsen for bøder, som man vil give mulighed for at opretholde – hvilket jo er en god ting; eftersom man slet ikke skulle have disse bøder – bliver mere præciseret. Jeg er ikke helt så tryk, som en anden ordfører vist var, ved at overlade alt for meget til ministerens eget skøn, og jeg synes, at hvis der kunne opnås en yderligere præcisering af det forhold i forbindelse med lovforslagets behandling, ville det være en uhyre god ting.